

Hoa Tử Đằng - Tường Vy Trắng

Contents

Hoa Tử Đằng - Tường Vy Trắng	1
1. Tường Vy Trắng - Chương 1: Biến Cố	1
2. Tường Vy Trắng - Chương 2: Sáu Năm Sau	7
3. Tường Vy Trắng - Chương 3: Tôi Sẽ Thử...yêu Em Lần Nữa!	11
4. Tường Vy Trắng - Chương 4: Có Chút Ngọt	16
5. Tường Vy Trắng - Chương 5: Cả Hai Đều Đau	20
6. Tường Vy Trắng - Chương 6: Nhớ Lại	24
7. Tường Vy Trắng - Chương 7: Rồi Đi	28
8. Tường Vy Trắng - Chương 8: Hoa Rơi Hữu Ý... Nước Chảy Vô Tình	33
9. Tường Vy Trắng - Chương 9: Tìm Thấy	37
10. Tường Vy Trắng - Chương 10: Hạnh Phúc	42

Hoa Tử Đằng - Tường Vy Trắng

Giới thiệu

Tên khác: Tình Yêu Bất Diệt Thể loại: Truyện ngắn, hiện đại, sủng, ngược ít, HE. Số chương: 10 Mặc dầu biết rất rõ ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tu-dang-tuong-vy-trang>

1. Tường Vy Trắng - Chương 1: Biến Cố

Những ánh nắng ấm áp len lỏi qua khung cửa sổ. Chiều sáng cả căn phòng đang chìm ngập trong bóng tối. Trên chiếc giường King Size rộng lớn, một thiếu nữ với mái tóc đen dài hơi rối đang ngủ say. Khuôn mặt hơi ửng hồng, đôi môi anh đào đóng mở nhịp nhàng theo từng hơi thở.

“Cạch”

Cánh cửa phòng được mở ra, bước vào là một chàng trai cao lớn. Anh nhìn người thiếu nữ đang ngủ trên giường mà nở nụ cười đầy sủng nịnh. Anh bước nhẹ nhàng đến cạnh cô, ngồi bên giường anh khẽ cất giọng trầm ấm của mình lên

- Ni Ni, dậy nào!

Người con gái tên Ni khẽ giật người, hai tay theo thói quen ôm hong anh, chép chép miệng rồi ngủ tiếp. Nhìn thấy hành động dễ thương của cô, anh phì cười

- Ni Ni?!

- Ừm, Thành cho em ngủ năm phút nữa thôi.

Mặc Tân Thành nhướn mày, anh cất cao giọng

- Nếu em còn không dậy, việc đi chơi khỏi bàn.

Quả nhiên hiệu nghiệm, cô từ trên giường ngồi bật dậy. Tay dụi mắt cho tỉnh ngủ rồi nhìn anh nói

- Ni Ni dậy rồi, anh phải dẫn Ni Ni đi chơi.

Mặc Tân Thành nhìn cánh môi hết đóng rồi mở của Uyển Ni, không nhìn được liền cúi xuống hôn lên môi cô. Bị hôn bất ngờ, Uyển Ni mở to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gan tấc của Mặc Tân Thành. Đôi mắt cô khép hờ, hai tay không biết từ khi nào đã quàng qua cổ anh kéo gần khoảng cách của hai người. Mặc Tân Thành có thể cảm nhận được nơi đầy đặn của cô đang áp sát vào lồng ngực của anh. Cả người anh nóng lên, ban đầu chỉ muốn trọc bé con một tí, cuối cùng người chịu thiệt lại là anh a.

Mặc Tân Thành lưu luyến buông môi cô ra, Uyển Ni cả người mềm nhũn dựa vào người anh. Mặt cô đỏ ửng, Uyển Ni đánh nhẹ vào ngực anh giọng hơi khàn

- Đáng ghét!

- Ai bảo bé con của anh mê người như vậy?

Mặc Tân Thành cầm tay cô hôn nhẹ nói, trọc khuôn mặt vừa mới trở lại bình thường của cô hiện lên một tầng mây hồng. Uyển Ni chu môi, nhìn anh

- Không thèm để ý anh nữa!

Nói xong cô liền vờ quay mặt đi nơi khác, Mặc Tân Thành nhìn cô có chút muốn cười nhưng lại không dám vì sợ trọc giận bé con nha!

- Ni Ni?!

- ...

- Giận anh sao?

Cô vẫn im lặng không trả lời.

- Được rồi bảo bố Ni Ni, là anh sai được chưa hả? Bây giờ rửa mặt rồi ăn sáng nhé! Bảo bố?!

Uyển Ni quay mặt lại nhìn anh, làm bộ mặt quỵ

- Lần này tha cho anh.

Mặc Tân Thành cười rạng rỡ bước nhanh xuống giường sau đó bế cô lên. Uyển Ni vội ôm lấy cổ anh

- Anh làm gì vậy hả?!

- Giúp Ni Ni bảo bố rửa mặt.

Vào phòng tắm, anh đặt cô xuống đất sau đó lấy bàn chải quét ít kem đánh răng, rồi nói

- Mở miệng ra nào.

- Em tự làm được.

- Không muốn.

Hết cách! Uyển Ni đành mở miệng để Mặc Tân Thành đánh răng, rửa mặt cho mình. Xong xuôi, cả hai cùng xuống nhà ăn sáng.

Phòng ăn

- Ni Ni, em muốn đi đâu chơi?

- Đi đâu cũng được, miễn anh đi cùng.

Uyển Ni vui vẻ nói, Mặc Tân Thành chỉ biết nhìn cô lắc đầu. Anh đợi cô ăn xong thì mới đưa cô đến công viên giải trí. Đứng ngạc nhiên vì sao anh lại đến đây nhé! Bởi vì Uyển Ni rất trẻ con, với lại cô chỉ vừa tròn 18 tuổi hai tháng bảy ngày mà thôi.

Uyển Ni kéo anh chơi từng trò một, Mặc Tân Thành không biết cô như thế nào, chứ anh mệt sắp thở không nổi rồi! Chơi một hồi, anh kéo cô lại chỗ ghế đá ngồi

- Nghỉ một lát đi, em không mệt sao?

- Không có, rất vui mà!

Mặc Tân Thành đưa tay lau vén tóc dính trên trán của cô, sau đó ân cần nói

- Lát nữa anh dẫn em đến một nơi!

- Nơi nào vậy?

Anh cười thần bí nhìn Uyển Ni nói

- Đến nơi rồi sẽ biết.

Khi hai người rời khỏi công Viên trời cũng đã trưa, nên Mặc Tân Thành trước hết dẫn cô đi ăn cơm. Không thể để cho Ni Ni bảo bối đói bụng được.

Chiếc siêu xe chạy băng trên đường ra khỏi thành phố, Uyển Ni nhìn hai hàng cây bên đường không nhận được hỏi

- Đây là ngoại thành? Anh đến tột cùng là đưa em đi đâu?

- Bí mật.

Mặc Tân Thành nháy mắt với cô, Uyển Ni dù có chút bức xúc nhưng vẫn nhẫn nhịn. Anh nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô thì phì cười

- Sắp đến rồi!

Không lâu sau, hai hàng cây xanh bên đường đều thành màu hồng rực rỡ. Uyển Ni ngay ngốc nhìn cảnh đẹp phía trước, miệng cô mở ra mà không nói được lời nào. Mặc Tân Thành tắt xe vào lề đường, anh nhìn phản ứng của cô liền nhếch môi cười

- Đẹp không?

- Rất đẹp, làm sao anh lại biết chỗ này?

- Tình cờ.

Anh xuống xe, mở cửa cho cô. Uyển Ni chạy ào lên đồi núi, ở đây có rất nhiều hoa tử đằng. Mặc Tân Thành đi phía sau mỉm cười, anh nhìn cô vui đùa trong gió cùng những cánh hoa, lúc này nhìn vào y như bức tranh sống động.

Uyển Ni đưa tay hứng cánh hoa tử đằng rơi xuống, cô quay lại nhìn anh cười

- Rất đẹp! Em rất thích, cảm ơn anh, Thành.

Mặc Tân Thành đi lại phía cô, anh ôm cô từ đằng sau. Cầm anh đặt lên đầu cô, khẽ nói

- Ngốc! Không cần cảm ơn, anh chỉ muốn em vui.

Mặt trời đang dần xuống núi, bóng hai người kéo dài trên đồi. Mặc Tân Thành ôm cô hồi lâu mới lên tiếng

- Ni Ni.

- Dạ?

- Ngày mai anh phải đi du học.

Nụ cười trên mặt Uyển Ni cũng mờ, cô quay người lại ôm hong anh ngược lên nhìn vào khuôn mặt của Mặc Tân Thành

- Anh...phải đi sao?

- Xin lỗi, anh cũng không muốn. Nhưng em cũng biết, anh không thể không làm như vậy. Em hiểu mà, đúng không?

Anh đặt trán mình lên trán cô, hai tay ôm chặt eo Uyển Ni. Hốc mắt cô đỏ hoe, Uyển Ni nghẹn ngào nói

- Em hiểu mà.

- Ni Ni, anh đi ba năm rồi trở về mà! Anh không bỏ em đâu, em nhất định phải đợi anh đấy.

Mặc Tân Thành hôn lên những giọt nước mắt không biết rơi từ bao giờ của cô, nhẹ nhàng nói. Uyển Ni hít mũi, đầu cô vùi vào ngực anh

- Em sẽ đợi anh, nhất định.

- Ni Ni, em biết ý nghĩa của hoa tử đằng là gì không?

Cô nghi hoặc nhìn anh, sau đó gật đầu. Mặc Tân Thành mỉm cười nói

- Nó cũng giống như tình yêu anh dành cho em vậy. Hoa tử đằng - tình yêu bất diệt.

Uyển Ni ôm anh chặt hơn, hai người cứ như vậy cho đến khi mặt trời đã xuống hết và màn đêm dần buông xuống. Mặc Tân Thành lúc này mới hôn nhẹ lên tóc cô

- Về thôi!

Sáng hôm sau

Tại sân bay

Uyển Ni nắm tay Mặc Tân Thành lo lắng nói

- Thành, hay mai rồi đi! Em cảm thấy bất an...

Không biết sao, sáng nay cô cứ thấy lòng xôn xao như sắp có chuyện gì xảy ra vậy. Mặc Tân Thành vuốt nhẹ tóc cô nói

- Ni Ni, em lo lắng quá rồi. Không có chuyện gì xảy ra đâu.

- Nhưng...

- Được rồi, cũng đến lúc anh phải đi rồi.

Nói xong, anh lấy trong túi ra một sợi dây chuyền hình trái tim được đính đá ruby hồng. Mặc Tân Thành đeo lên cổ cho cô nói

- Đẹp lắm!

- Cảm ơn anh.

Mắt cô đỏ lên, Uyển Ni đã hứa là không được khóc nhưng...cô không làm được. Cô lấy ra một sợi dây chuyền hình chìa khoá và một chiếc vòng. Uyển Ni cười nhìn anh nói

- Anh đeo cho em, về sau em là của anh.

Mặc Tân Thành lấy vòng đeo cho cô rồi dùng sợi dây chuyền kia khoá lại

- Từ giờ trở đi, em là của anh. Anh đã đánh dấu chủ quyền.

Nói xong, anh đeo sợi dây chuyền hình chìa khoá lên cổ. Rồi cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Lúc này, tiếng loa phát thanh vang lên

“Chuyến bay từ thành phố G đến New York sắp khởi hành...”

Mặc Tân Thành buông cô ra, sau đó nhìn sang ba mẹ anh nói

- Chăm sóc cô ấy giúp con.

- Được.

Mặc phu nhân gật đầu, bà nhẹ ôm con trai vào lòng

- Đi đường thịnh lộ bình an.

Mặc lão gia chỉ vỗ nhẹ vào vai anh chứ không nói gì. Anh gật nhẹ sau đó kéo vali đi về cửa soát vé. Uyển Ni nước mắt rơi ướt cả khuôn mặt, không hiểu sao cô lại không muốn anh đi như vậy. Cô chạy nhanh đến ôm chặt lấy anh từ phía sau, giọng đã lạc đi

- Tân Thành!

Mặc Tân Thành quay lại, đưa tay lau những giọt nước mắt của cô. Anh dịu dàng nói

- Ngoan, đừng khóc!

Nhưng cô chẳng muốn nghe, cô khóc càng lớn hơn. Mọi người nhìn ai cũng đau lòng.

- Tân Thành, Tân Thành...

- Ngoan, anh đây! Đừng khóc, anh sẽ về sớm.

Anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi gỡ tay Uyển Ni ra

- Anh đi đây.

Uyển Ni nhìn bóng anh khuất dần sau cửa soát vé thì hét lớn

- MẶC TÂN THÀNH, EM YÊU ANH!

Cô có thể thấy bước chân anh hơi dừng lại, cô biết anh nghe được. Bởi vì quay lưng với cô, nên Uyển Ni không thấy được khoé môi anh cong lên khi nghe cô nói và cô cũng không biết anh đã nói

- Anh yêu em, Ni Ni!

Mặc phu nhân đau lòng nhìn Uyển Ni, bà cũng chẳng muốn nhìn hai người chia ly. Đi lại chỗ cô, bà vỗ nhẹ nói

- Tiểu Ni, về thôi.

- Dạ.

Tại biệt thự Đằng Viên (nơi cô và anh ở)

Uyển Ni đang trong bếp rót nước uống thì trượt tay làm ly vỡ. Quần gia hốt hoảng chạy vào hỏi

- Tiểu thư, có chuyện gì vậy?

- Không có gì, chỉ là sơ ý làm vỡ ly.

Quần gia Kim lúc này thở hắt ra, tiểu thư không sao là được rồi.

- Để tôi dọn, tiểu thư ra ngoài đi.

- Cảm ơn bác.

Uyển Ni ra ngoài bật tivi lên xem. Cô chưa kịp ngồi xuống ghế thì trong tivi truyền đến những tin tức làm cô chấn động.

“Chuyến bay từ thành phố G đến New York gặp sự cố, hiện tại chưa rõ số người sống chết”

Uyển Ni hai chân mềm nhũn, cũng may cô hầu gái phía sau đỡ kịp.

- Tiểu thư, tiểu thư?!

- ...

- Quản gia Kim.

Cô hầu gái lo lắng gọi quản gia Kim, ông đang ở trong phòng bếp liền chạy ra

- Chuyện gì vậy?

- Tiểu thư cô ấy...

Lúc này quản gia Kim mới phát hiện cô đang ngất và được cô hầu đỡ. Ông lo lắng dìu cô lên phòng rồi ra lệnh cho cô hầu gọi bác sĩ.

Mặc phu nhân biết tin cũng sốc không kém cô là bao, cũng may Mặc lão gia ở bên cạnh an ủi bà.

Tối hôm đó

Uyển Ni mơ hồ tỉnh dậy, trong phòng lúc này không chỉ mình cô mà có cả ba mẹ Mặc Tân Thành. Cô sốc chần chạy lại chỗ Mặc phu nhân

- Nói cho con biết, không phải thật đúng không?

- Tiểu Ni, con bình tĩnh đã...

- Không, con không muốn nghe. Các người ai cũng gạt con, Tân Thành không sao mà. Sáng nay, anh ấy bảo sẽ về sớm với con, anh ấy bảo con đợi anh ấy. Sao có thể,...

Mặc phu nhân ôm cô vào lòng, nước mắt không kìm được mà rơi xuống. Mặc lão gia ở bên cạnh, hít thở thật sâu để che đi tâm tình của mình.

- Tiểu Ni, Thành nó không còn nữa.

Ông nói.

- Không, không phải mà...

Uyển Ni khóc lớn Mặc phu nhân ôm chặt cô hơn. Bà đau lòng chứ, như làm sao đau bằng nỗi đau của cô?

- Tân Thành, anh lừa gạt...huhu...Tân Thành, nói với em anh vẫn sống tốt đi...

Cô khóc nức lên, mọi người đều sợ khi thấy cô kích động như vậy. Mặc lão gia trấn an

- Tiểu Ni, đừng kích động, con bình tĩnh đã...

- Tân Thành...

- Bác sĩ, bác sĩ đâu?

Ông hét lớn, bác sĩ đang đứng ngoài lật đật chạy vào.

- Mặc lão gia.

- Mau xem cho con bé.

Bác sĩ gạt đầu, bước lại muốn kiểm tra cho cô thì bị cô phản đối, chỉ có cách tìm cho cô thuốc an thần. Sau khi khám xong, bác sĩ lắc đầu nói

- Tiểu thư có dấu hiệu của bệnh trầm cảm. Do cú sốc mà tạo thành...

- Vậy có cách nào chữa khỏi?

Mặc phu nhân vuốt tóc cô hỏi, bác sĩ lắc đầu

- Tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông.

Nói xong ông ra về, để lại phòng một hồi trầm mặc. Mặc phu nhân nhìn chồng mình lên tiếng

- Lão gia, bây giờ...

Ông thở dài

- Sẽ không sao, Tiểu Ni rất kiên cường kia mà!

Cả hai nhìn cô rồi lặng lẽ rời khỏi phòng, Uyển Ni nằm trên giường miệng không ngừng gọi tên anh!

Tình yêu của hai người, liệu có bất diệt như đoá tử đằng kia?

Anh bỏ em trong dòng người đông đúc. Mình em le lói, cô đơn nơi đây...anh ở bên kia vui chứ? Còn em...mỗi giây mỗi phút đều nhớ đến anh, người con trai em cất giấu nơi góc khuất trái tim.

2. Tường Vy Trắng - Chương 2: Sáu Năm Sau

Sáu năm sau

Dưới tán cây tử đằng, một người con với ánh mắt đượm buồn nhìn những cánh hoa bay nhẹ trong gió.

“Tân Thành, hoa tử đằng lại nở rồi. Sao anh chưa về?”

“Tân Thành, anh là kẻ lừa gạt”

“Tân Thành, em nhớ anh nhiều lắm!”

Nước mắt không tiếng động rơi trên khuôn mặt trắng hồng của người con gái. Sáu năm, một thời gian không ngắn cũng không dài. Nhưng cô vẫn không chấp nhận được sự thật, rằng anh đã rời xa cô mãi mãi. Uyển Ni ngược mắt nhìn bầu trời trong xanh, môi cười khê

- Tân Thành, ở bên đó anh vui chứ? Còn em, chẳng vui chút nào.

Cô mãi suy nghĩ về những kí ức kia mà không biết có người đến. Thượng Quan Vũ nhìn bóng lưng cô đơn của cô mà lòng đau nhói. Đứa em gái hoạt bát của hắn, bây giờ đã thành dạng gì rồi. Cười không cười? Khóc không khóc? Mà nói cũng chẳng được mấy câu. Thượng Quan Vũ thở dài gọi cô

- Tiểu Ni.

Uyển Ni quay lại nhìn hắn, khuôn mặt vẫn vô cảm hỏi

- Chuyện gì?

- Hôm nay, ba đi công tác về. Em có muốn đi đón không?

Uyển Ni không nói, cô đi lướt qua anh đi đến chỗ xe đỗ gần đó hướng sân bay mà đi. Thương Quan Vũ muốn khóc, hắn là đến thông báo cho cô thế mà bị bơ đẹp!

Sân bay

Uyển Ni đứng ở lối ra vào để chờ ba, chờ không lâu thì thấy ông kéo hành lí đi ra. Cô vẫy tay với ông, Thượng Quan Kinh thấy con gái ra đón lòng như nở hoa, ông bước nhanh đến chỗ cô

- Con gái, dạo này con khoẻ chứ?

- Khỏe.

Uyển Ni nói, đừng bảo sao cô bất kính. Thật ra không phải, từ ngày đó đến giờ cô luôn lạnh nhạt như vậy. Mặc dù lời nói cộc lốc, nhưng bên trong chứa sự tôn trọng dành cho bề trên.

Cô lấy tay muốn kéo vali nhưng ông ngăn lại, cười nói

- Không cần.

Thượng Quan Kinh không muốn, cô cũng chẳng cố chấp làm gì, quay lưng rời đi. Lúc này, Thượng Quan Vũ mới tới nơi. Hắn hậm hực nhìn cô sau đó chạy lại chào hỏi ba mình. Uyển Ni cũng không để ý, chân cô bước về phía trước bỗng khựng lại. Cô lắc đầu, nhìn về phía trước lần nữa. Không phải ảo giác? Vậy là thật?

- Tiểu Ni, đi thôi.

Thượng Quan Vũ thấy cô đứng bất động thì gọi. Nhưng hành động tiếp theo của cô dọa hấn nhảy dựng lên. Uyển Ni chạy nhanh về phía trước, miệng không ngừng hô lớn

- Tân Thành, Tân Thành...

- Mau đi xem.

Thượng Quan Kinh sốt ruột nói. Hấn gật đầu rồi cả hai đi nhanh về hướng cô mới chạy.

Mọi người trong sân bay không khỏi nhìn cô gái đang vừa chạy vừa gọi tên ai đó. Mà người phía trước không có dấu hiệu dừng lại.

- Tân Thành là anh phải không?

Thế nhưng ba người phía trước vẫn bước đi, Uyển Ni chạy nhanh hết cỡ. Sắp tới rồi...

- Tân Thành.

Cô chụp lấy tay người đàn ông đi phía trước, làm anh ta phải dừng bước. Không hẹn, cả ba cùng quay lại nhìn cô. Uyển Ni bất động nhìn gương mặt không thể quen thuộc hơn được nữa, nước mắt cô bất tri bất giác rơi xuống. Cả ba người kinh ngạc nhìn cô

- Cô gái, cô...

Người con trai bên cạnh chưa nói xong thì đã thấy Uyển Ni ôm chầm lấy người đàn ông trước mặt.

- Tân Thành.

Người đàn ông nhíu mày, đẩy cô ra lạnh lùng nói

- Cô nhận nhầm người rồi.

- Phải đó, tự dưng cô ôm bạn trai tôi làm gì vậy hả?

Tư Đồ Mỹ quát lớn, cô ta ôm lấy cánh tay của anh. Uyển Ni như mất trí lắc đầu hét lớn

- Không phải, Tân Thành không phải bạn trai cô. Anh ấy, anh ấy là người yêu của tôi.

Thượng Quan Vũ từ xa đi lại đỡ lấy cô, nhẹ giọng nói

- Tiểu Ni, bình tĩnh lại đi.

- Anh, anh nói đi. Tại sao Tân Thành không nhận ra em? Có phải, anh ấy hết yêu em rồi?

Thượng Quan Vũ thở dài nhìn Mặc Tân Thành đang đứng phía trước không nhận được quát

- Tên khốn nạn, đi rồi sao không đi luôn đi. Còn về đây để em gái tôi đau lòng?

Tư Đồ Thanh Huy nhìn cô rồi hết nhìn anh, sau đó nói

- Hai người nhận nhầm người rồi. Cậu ấy không phải Tân Thành gì đó, cậu ấy tên là Thẩm Trác Nghiêm.

- Con mẹ nó, cậu thì biết cái gì? Mặc thiếu của Mặc gia cậu biết sao?

Thượng Quan Vũ chửi một tiếng rồi nói, Uyển Ni này giờ không nói gì chỉ nhìn anh chằm chằm. Một lúc lâu cô mới lên tiếng

- Anh thật sự không nhớ em hay anh cố tình? Vậy sợi dây chuyền anh đang đeo kia là sao?

Mặc Tân Thành theo hướng tay cô nhìn vào sợi dây chuyền hình chìa khoá trên cổ mình nhưng không nói lời nào. Anh chỉ nhớ, lúc tỉnh dậy anh trên tay anh cầm là sợi dây chuyền này. Như vậy nó đối với anh rất quan trọng, nhưng người con gái trước mặt một chút ấn tượng anh cũng không có.

Uyển Ni cười chế giễu, cô giơ tay trái mình ra giọng nói nhẹ nhàng

- Gỡ nó ra.

Mặc Tân Thành nhíu mày nhìn chiếc vòng trên tay cô. Anh tháo sợi dây chuyền xuống đưa cho cô nhưng Uyển Ni không nhận, mà nói

- Dừng nó, mở ra đi.

Anh nhìn cô sau đó đưa chìa khoá vào chiếc ổ khoá được làm tinh xảo trên vòng tay và “cách” chiếc vòng được mở ra. Tư Đồ Thanh Huy và Tử Đồ Mỹ trợn tròn mắt. Uyển Ni không nói gì buông lỏng tay, chiếc vòng không tiếng động rơi trên mặt đất tạo ra tiếng “leng keng”. Cô đưa tay lên giật mạnh sợi dây chuyền trên cổ, cầm tay anh lên đặt nhẹ sợi dây chuyền vào lòng bàn tay anh, lạnh lùng nói

- Trả anh.

Sau đó liền chạy đi, Thương Quan Vũ thật sự muốn đấm cho anh một phát. Hắn quay phắt qua anh nói

- Tên khốn, cậu không xong với tôi đâu.

Rồi đuổi theo Uyển Ni, còn về phía Thương Quan Kinh hắn đã cho người chở ông về.

Mặc Tân Thành nhìn chiếc vòng tay trên mặt đất rồi nhìn sợi dây chuyền trong tay. Anh siết chặt tay, sau đó cúi người nhặt chiếc vòng lên. Không nói không rằng rời đi, Tư Đồ Mỹ thấy vậy liền đuổi theo. Tư Đồ Thanh Huy chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ. Sân bay người người qua lại, giờ chỉ còn mình hắn ta đứng đó. Sau một hồi liền thở dài, chuyện gì sau khi về nước thế này?

Tại khách sạn, phòng tổng thống

Mặc Tân Thành đứng dựa vào ban công nhìn chiếc vòng trong tay mình. Giọng Uyển Ni cứ vang vọng bên tai anh

“Gỡ nó đi.”

“Dừng nó, mở ra đi”

...

“Anh thật sự không nhớ em hay cố tình? Vậy sợi dây chuyền anh đang đeo kia là sao?”

....

“Không thể nào, Tân Thành làm sao có thể là bạn trai cô? Anh ấy là người yêu của tôi”

“Cốc cốc cốc”

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Mặc Tân Thành đi ra mở cửa, nhìn Tư Đồ Mỹ anh liền nhíu mày

- Có chuyện gì?

- Em qua rủ anh đi ăn tối.

- Không đi.

- Em là bạn gái của anh mà Trác Nghiêm.

- Khi nào thì tôi bảo cô là bạn gái tôi?

- Anh...

- Cút!

Nói xong, anh không thương tình liền đóng mạnh cửa. Tư Đồ Mỹ giậm chân đi về phòng. Mặc Tân Thành mệt mỏi ngồi trên sofa, hai tay day day huyệt thái dương. Kí ức bị mất của anh thật sự không thể lấy lại sao?

Trong khi đó, Uyển Ni chạy ra khỏi sân bay liền lái xe ra ngoại thành. Cô nhìn những cánh hoa tử đằng mà nhớ đến quá khứ

“Ni Ni bảo bối, dậy đi nào”

“Em mà không dậy thì việc đi chơi khỏi bàn”

....

“Ni Ni dậy rồi, anh phải đưa Ni Ni đi chơi đó”

.....

.....

“Ni Ni, anh đi ba năm rồi trở về. Em nhất định phải đợi anh đấy”

“Ni Ni, em biết ý nghĩa hoa tử đằng là gì không?”

“Nó như tượng trưng tình yêu anh dành cho em vậy, hoa tử đằng - tình yêu bất diệt”

“Anh sẽ về sớm mà...”

“Ngoan! Đừng khóc, anh sẽ về sớm mà”

Uyển Ni gục đầu xuống vô lăng khóc lớn, cô nhớ anh như vậy mà anh một chút cũng không nhớ cô. Còn hỏi cô là ai? Uyển Ni muốn tìm gì đó xả giận, cô mở cửa xe ra chạy về phía đồi hoa tử đằng hét lớn

- MẶC TÂN THÀNH, ANH LÀ KỂ NÓI DỐI. EM GHÉT ANH!

- Em cũng nhớ anh nhiều lắm! Từng phút từng giây đều nhớ anh...Tân Thành, em không thể mất anh được.

Uyển Ni tay đặt trước ngực, tim cô đau dữ dội, chẳng lẽ tất cả không còn cứu vãn được nữa sao?

Theo thói quen, Uyển Ni đưa tay sờ cổ thể nhưng cô phát hiện, hồi này vì tức giận mà trả lại sợi dây chuyền cho anh rồi. Giờ, cô hối hận rồi đúng là một phút nông nổi là cả đời hối hận mà(>.<)

Em lạc anh giữa dòng đời xô bồ. Em mất anh vì sự xuất hiện của người thứ ba...

Sáng hôm sau, tại Đàng Viên

Mặc phu nhân hôm qua biết tin cô không khoẻ liền qua thăm, thế nhưng cô khoá trái cửa phòng. Qua lời kể của Thượng Quan Vũ, bà biết được mọi chuyện thế nhưng bây giờ nóng vội sẽ không giải quyết được gì.

Mặc phu nhân nhìn cánh cửa phòng vẫn còn đóng, bà thở dài sau đó bước xuống lầu

- Quản gia Kim, kêu tài xế chở tôi đến khách sạn.

- Dạ!

Trước khách sạn, Mặc phu nhân uy nghiêm đi vào. Nhân viên ai cũng biết bà, lễ tân thấy bà liền cúi chào

- Phu nhân.

Mặc phu nhân gật đầu rồi đưa mắt nhìn xung quanh. Bà kích động khi thấy một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ăn sáng ở gần cửa sổ. Bà chậm rãi đi lại bàn của ba người. Tư Đồ Mỹ là người phát hiện bà đầu tiên, ả nhìn bà hỏi

- Bà tìm ai?

Mặc phu nhân không để ý ả, nhìn Mặc Tân Thành nói với giọng ghen ngào

- Đồ nghịch tử, đi sáu năm bây giờ mới chịu về.

Mặc Tân Thành ngược lên nhìn bà, nghi hoặc hỏi

- Phu nhân, bà biết tôi sao?

Mặc phu nhân sững sốt

- Con không nhớ ta? Ta là mẹ của con.

- Xin lỗi, tôi bị mất trí nhớ.

Mặc phu nhân nhìn anh sau đó nói

- Tìm chỗ nói chuyện đi, ta có chuyện muốn nói với con.

3. Tường Vy Trắng - Chương 3: Tôi Sẽ Thử...yêu Em Lần Nữa!

Mặc Tân Thành cùng bà lên lại phòng của anh. Mà Tư Đồ Mỹ và Tư Đồ Thanh Huy cũng đi theo. Bà ngồi xuống sofa sau đó nhìn Tư Đồ Mỹ hỏi

- Đây là?

- Chào bác, cháu là bạn gái của Trác Nghiêm.

Mặc phu nhân nhíu mày

- Trác Nghiêm là ai?

- O? Đó là con trai bác mà.

Tư Đồ Mỹ nụ cười cứng đờ nói, bà cười lớn

- Con trai tôi là Mặc Tân Thành, người thừa kế của Tập đoàn Mặc Thị.

- ...

Tư Đồ Mỹ không biết nói gì đành im lặng, bà lúc này mới quay sang anh hỏi

- Bao lâu này con sống thế nào?

- Con...sau khi tỉnh dậy thì không nhớ gì cả. Tư Đồ Thanh Huy là người đã cứu con, cậu ta nói cứu con khi cậu ta đi dạo trên biển.

- Vậy, con không nhớ con đã có người yêu. Con rất yêu con bé, tại sao lại yêu người khác?

Mặc Tân Thành nhìn Tư Đồ Mỹ, vô cảm nói

- Cô ta không phải bạn gái con.

Mặc phu nhân lúc này mới thở phào, bà nhẹ nhàng bảo

- Tiểu Ni đã rất sốc khi biết chuyến bay của con gặp nạn. Con bé mắc bệnh trầm cảm suốt hai năm, sau này mới đỡ dần. Nó bảo, con sẽ quay về tìm nó, Tiểu Ni nói con vẫn còn sống và nó vẫn đợi con. Thế nhưng...

Nói tới đây bà lắc đầu, Mặc Tân Thành nhìn bà hỏi

- Tiểu Ni là ai?

- Aizz, là con bé con gặp ở sân bay. Con hay gọi nó là Ni Ni.

Anh nghe bà nói thì trầm mặt, bà biết không thể vội nhưng bà không muốn Uyển Ni đau khổ.

- Con không nên ở đây nữa, có nhà tại sao không về?

- Con...

- Được rồi, không nói nữa. Thu dọn đồ đạc cùng ta trở về.

Mặc Tân Thành cũng không phản đối, anh đứng dậy thu xếp đồ đạc. Song, anh nói với Tư Đồ Thanh Huy

- Có gì liên lạc sau.

- Ừ.

Tư Đồ Thanh Huy gật đầu, còn Tư Đồ Mỹ chỉ biết đứng nhìn anh rời đi.

Đằng Viên

Mặc Tân Thành cảm thấy nơi này thật quen thuộc. Anh bước vào trước sự kinh ngạc của người làm và quản gia, đi tới đâu anh cũng nghe họ bàn tán to nhỏ

“Thiếu gia trở về rồi”

“Như vậy tiểu thư sẽ không ngày ngày ôm hình của thiếu gia ngồi trong thư phòng khóc đến thiếp đi”

“Thật cảm tạ trời đất”

Mặc Tân Thành vừa bước vào phòng khách đã nghe thấy tiếng đồ đạc bị vỡ kèm theo tiếng chửi của ai đó

- Mặc Tân Thành chết tiệt, anh dám quên em.

- Mặc Tân Thành vô lương tâm, em nhớ anh đến sắp điên lên vậy mà khi gặp mặt anh hỏi em là ai?

- Mặc Tân Thành, em ghét anh, em ghét anh!

Mỗi một câu, mà phải nói mỗi một chữ Uyển Ni thấy cái gì đập được đều lôi ra đập tan tành. Bây giờ căn phòng không khác gì một cơn bão vừa mới quét qua. Mặc Tân Thành nhìn người con gái vừa chửi vừa mắng anh phía trước không ngừng đập đồ có chút buồn cười.

Mặc phu nhân nhìn căn phòng chỉ biết lắc đầu rồi nói với anh

- Mẹ có việc đi trước, con ở lại đây đi.

Nói xong liền rời đi, anh không nói gì chỉ nhìn cô. Uyển Ni cảm thấy có người nhìn mình liền quay lại, không thấy thì thôi thấy liền nổi đóa. Cô đập mạnh bình cổ thời nhà Đường xuống đất quát

- Tên khốn nạn, anh cút khỏi nhà tôi ngay.

Mặc Tân Thành chẳng những không đi mà còn ung dung ngồi xuống ghế. Cô thở phà nói

- Cút, đừng để tôi nhìn thấy anh. Anh là đồ lừa gạt, anh dám quên tôi, tôi ghét anh...

Uyển Ni nói tới đây thì khóc, cô ngồi bệt xuống nền khóc lớn. Mặc Tân Thành có chút khó chịu, quát khê

- Nín!

- Hu hu...anh mắng tôi, anh dám mắng tôi. Nếu là Tân Thành trước kia, anh ấy sẽ dỗ tôi. Anh, đồ đáng ghét...anh dám mắng tôi, tôi sẽ nói với Tân Thành.

Mặc Tân Thành có chút muốn khóc, Tân Thành mà cô nói với Tân Thành đang trước mặt cô không phải cùng một người sao?

- Được rồi, đừng khóc nữa. Cô khóc làm tôi đau cả đầu.

Uyển Ni nghe anh nói liền im bặt, từ mặt đất đứng phắt dậy

- Anh đau đầu, em gọi bác sĩ. Phải rồi, gọi bác sĩ. Quản gia Kim, gọi bác sĩ nhanh lên...

Cô luống cuống nói, dù giận anh quên cô nhưng Uyển Ni không muốn anh xảy ra chuyện.

Quản gia Kim lặng người nhìn cô, thiếu gia nói tiểu thư khóc ngài mới đau đầu mà?

Uyển Ni thấy ông chưa đi liền quát lên

- Sao còn không đi, lỡ Thành xảy ra chuyện gì thì làm sao?

- Tiểu thư...

- Ông không đi, tôi đi.

Nói xong, cô cuống quýt muốn tìm điện thoại thì bị anh kéo ngã vào lòng

- Làm loạn đủ chưa?

- Thành, anh đợi một chút. Em gọi bác sĩ, anh nhất định sẽ không sao.

Mặc Tân Thành không nói tiếng nào liền cúi xuống ngậm lấy đôi môi anh đào của cô. Uyển Ni bất động mở to mắt, quần gia Kim biết điều liền cho người làm lui xuống. Anh một tay giữ lấy gáy cô một tay siết chặt eo cô, Uyển Ni hai tay quàng qua cổ anh đáp lại. Không biết nụ hôn kéo dài bao lâu mới kết thúc, lúc cả hai buông môi ra còn kéo theo một sợi chỉ bạc.

Cả người Uyển Ni mềm nhũn dựa vào lòng anh, Mặc Tân Thành cũng không có đẩy cô ra, anh nhẹ nói

- Tôi không sao, em đừng lo.
- Thật không sao?
- Ừ.

Anh gật đầu, cả người dựa vào ghế sofa. Bỗng trước mắt anh tối sầm lại, Mặc Tân Thành lắc đầu một hồi rồi mở mắt ra. Ánh sáng lại khôi phục bình thường, anh nhìn xuống thì cô đã ngủ thiếp đi. Anh nhếch môi, sau đó bế cô lên phòng ngủ. Đặt Uyển Ni cẩn thận xuống giường, rồi anh mới quan sát xung quanh. Khắp căn phòng đều là hình của hai người, anh cầm một tấm lên xem nhưng không có ấn tượng gì cả.

Mặc Tân Thành đặt bức hình xuống, đi lại bên cô thầm nghĩ

“Xin lỗi em, từ giờ tôi sẽ bù đắp cho em. Trong quá khứ tôi yêu em thì hiện tại tôi cũng có thể làm cho mình yêu em thêm lần nữa”

Uyển Ni ngủ một mạch liền đến chiều tối, lúc cô tỉnh lại không thấy anh đâu liền hốt hoảng chạy ra ngoài. Đến cả dép trong nhà cũng không có mang

- Thành, Thành...anh đâu rồi?

Mặc Tân Thành ở trong thư phòng nghe thấy cô gọi thì đi ra, anh nhìn cô ngay cả dép chưa mang liền nhủ mày

- Tại sao lại không mang dép?
- Thành...

Cô chạy lại ôm chầm lấy anh

- Em tưởng anh đi rồi.
- Không phải em nói ghét tôi sao?

Uyển Ni nghe anh nói vậy liền buông anh ra

- Phải, em ghét anh. Anh không còn cưng chiều em như trước nữa. Không còn gọi em là Ni Ni hay Ni Ni bảo bối nữa.
- Trước kia tôi gọi em như vậy sao?
- Phải.

Uyển Ni gật đầu, ánh mắt cô đượm buồn. Anh nhìn cô nói

- Xin lỗi, từ giờ tôi sẽ bù đắp cho em. Tôi sẽ thử yêu em thêm lần nữa.

Cô lắc đầu nói

- Chỉ cần anh ở bên em lúc này là đủ. Sau này, nếu anh ghét bỏ em thì em cũng không đau lòng như lúc trước.

Mặc Tân Thành ôm cô vào lòng, cầm đặt lên đầu cô

- Sẽ không, Uyển Ni. Tôi sẽ không ghét bỏ em.
- Thành.

Uyển Ni ôm chặt lấy anh, mặc dù anh không còn gọi cô là Ni Ni nữa. Nhưng không sao cả, bây giờ có anh bên cạnh cô còn cầu gì nữa?

Bất giác cô cảm thấy trời đất xoay chuyển. Lúc định thần lại mới thấy anh đang bế cô. Mặc Tân Thành cười khê

- Không mang dép dễ bị cảm lạnh, tôi bế em vào phòng.

Vào đến phòng, anh đặt Uyển Ni lên giường rồi nói

- Rửa mặt rồi xuống ăn tối.

Phòng ăn

Cả hai người đang ăn cơm thì nghe tiếng quát từ ngoài cửa truyền vào. Mặc Tân Thành nhú mày, anh đứng lên nói với cô

- Em ăn đi, tôi ra ngoài xem sao.

- Vâng.

Ngoài phòng khách

- Mặc Tân Thành, tên khốn khiếp, cậu ra đây cho tôi.

Thượng Quan Vũ quát lớn, vừa nhìn thấy anh hấn đã nhanh chóng chạy lại nắm lấy cổ áo anh

- Mặc Tân Thành, con mẹ nó! Cậu rút khỏi đây cho tôi, cậu làm em gái tôi thương tâm chưa đủ sao?

Mặc Tân Thành lạnh lùng nhìn Thượng Quan Vũ nói

- Buông tay.

- Gia không buông, hôm nay gia thay em gái trút giận.

Thượng Quan Vũ giơ tay lên đánh nhưng bị chặn lại, Uyển Ni lắc đầu nói

- Không được đánh anh ấy.

- Em, tránh, ra.

Hấn hất tay, cô chao đảo ngã về phía sau. Thấy vậy anh đẩy hấn ra chạy đỡ cô dậy

- Có sao không?

- A...

Uyển Ni la lên, hình như cô bị trật chân rồi. Mặc Tân Thành đen mặt, nhìn Thượng Quan Vũ bằng ánh mắt giết người, sau đó ôm cô lại sofa nhẹ nhàng nói

- Chịu đau một tí.

Uyển Ni gật đầu, cắn môi nhìn động tác của anh. Mặc Tân Thành lấy thuốc bôi cho cô.

Thượng Quan Vũ đứng một bên ấy nãy nói

- Tiểu Ni, anh xin lỗi.

- Anh phát điên cái gì chứ?

Uyển Ni tức giận lườm hấn hỏi, Thượng Quan Vũ vò đầu

- Cậu ta làm em đau khổ như vậy, anh chỉ muốn đánh hấn vì đã làm em khóc. Anh thật không cố ý.

Uyển Ni thở dài, cô biết anh hai là muốn bảo vệ cô nhưng cô không muốn anh bị thương. Uyển Ni nhìn Thượng Quan Vũ nói

- Em không có việc gì, anh đừng đánh anh Thành.

- Được, tất cả đều nghe em.

Nói xong hần quay qua anh, nói với giọng cảnh cáo

- Nếu làm em gái tôi đau khổ lần nữa, tôi cho cậu xuống gặp Diêm Vương.
- Sẽ không.

Mặc Tân Thành lạnh lùng nói.

- Hừ! Nhớ lời cậu nói.

Thượng Quan Vũ bỏ lại câu này rồi rời đi. Mặc Tân Thành nhìn ra phía cửa, bỗng anh cảm thấy phía trước mờ dần rồi tối đen lại. Anh lắc đầu, lùi về sau vài bước. Uyển Ni nhận ra được sự khác thường của anh liền quên chân đang bị đau đứng dậy đỡ anh

- Thành, anh làm sao vậy?
- Tôi không sao.
- Hay đi bệnh viện nha anh?

Uyển Ni lo lắng nói, Mặc Tân Thành nhìn cô. Đưa tay ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói

- Đừng lo, tôi không sao.

Uyển Ni vui đầu vào ngực anh không nói gì. Mặc Tân Thành cầm đặt lên đầu cô, anh nhìn về phía trước mà rơi vào trầm tư.

Một tuần sau

Mặc Tân Thành chính thức nhậm chức Tổng giám đốc của tập đoàn Mặc Thị. Anh mặc trên người bộ vest đen lịch lãm, chân mang giày nhập khẩu của Ý.

Mặc Tân Thành lạnh lùng bước vào, trước cửa tập đoàn hai hàng người đứng hai bên. Thấy anh bước vào họ liền cúi chào, mặt anh vẫn không đổi sắc bước thẳng vào trong.

Phòng tổng giám đốc

Mặc Tân Thành định bước vào phòng thì nhìn thấy Tư Đồ Mỹ, anh nhíu mày hỏi

- Cô làm gì ở đây?
- Em làm trợ lý thư ký của anh nha.
- Tổng giám đốc.

Anh lạnh lùng phun ra một câu không đầu không đuôi làm ả ngớ người

- Dạ?

Mặc Tân Thành bỏ vào phòng làm việc, hồi lâu sau ả mới hiểu anh muốn nói gì. Tư Đồ Mỹ siết chặt tay, ả nhìn, rồi một ngày anh sẽ thuộc về ả.

Uyển Ni ở nhà chán nản lẩn qua lẩn lại trên giường, cô nhìn chăm chăm vào điện thoại. Hừ! Chờ cả ngày mà Mặc Tân Thành không gọi điện cho cô. Nếu anh không gọi thì cô gọi, nói là làm. Cô ấn dây số điện thoại, chuông đổ không lâu thì có người bắt máy

- Uyển Ni?
- Anh đang bận sao?
- Uyển Ni lật người nằm trên giường, hỏi anh.
- Không có, bây giờ là giờ nghỉ trưa.
- Vậy sao...
- Em gọi tôi có việc gì?

- Không có, chỉ là...

- Hử?!

Ở đầu giường bên kia anh nhướn mày, chờ cô nói. Uyển Ni mím môi

- Không có gì, chỉ là hỏi anh đang làm gì thôi.

- Thật? Em không nhớ tôi sao?

- Ai thêm nhớ anh.

- Nhưng tôi rất nhớ em, Uyển Ni.

- ...

- Hết giờ nghỉ rồi, tôi phải đi họp.

- Dạ, tạm biệt.

Uyển Ni vô lực, để tay xuống giường. Cô muốn nói cô nhớ anh, thế nhưng cô không nói được. Uyển Ni cắn môi, nước mắt lăn dài trên má. Khi nào anh mới trở lại như trước kia, là một Mặc Tân Thành luôn quan tâm, cưng chiều cô? Chứ không phải là một Mặc Tân Thành lạnh lùng như bây giờ, cô thật sự nhớ anh của trước kia.

- ———

P/S: Nhân ngày 20/10 chúc tất cả chị, em phụ nữ (con gái) có một ngày vui vẻ, hạnh phúc và tìm được nửa kia của mk (dành cho những ai còn FA)

4. Tường Vy Trắng - Chương 4: Có Chút Ngọt

Uyển Ni cảm thấy mình thật thất bại. Cô nhìn bãi chiến trường do mình gây ra mà thở dài. Cô chỉ muốn nấu ăn cho anh thôi có được không? Thế nhưng món này không khét thì là chưa chính. Dù món đơn giản nhất cô cũng nấu không ra hồn.

Quản gia Kim và người làm đứng hai bên không khỏi đỏ mồ hôi hột, bây giờ họ có cùng một suy nghĩ: tiểu thư từ nhỏ đến lớn không hề bước chân vào bếp, làm sao hôm nay lại có hứng thú?

Họ nhìn những chén bát bị cô làm bể, cùng với những nguyên liệu nấu ăn bỏ đi thì tiết đứt ruột. Đúng là tai hoạ mà...

Do mãi mê nấu ăn nên ngoài sân truyền vào tiếng động cơ Uyển Ni cũng không hay. Mà quản gia Kim cùng người làm mỗi việc lo lắng cho cô bị thương cũng đủ, làm gì có tâm trí để ý những cái khác?

Mặc Tân Thành bước vào nhà cảm thấy có chút kì quái, người làm đâu hết rồi? Anh nhíu mày, đang định lên tiếng gọi thì trong bếp truyền đến tiếng động. Mặc Tân Thành bỏ cặp táp trên ghế sofa rồi đi vào phòng bếp. Anh không khỏi giật mình khi nhìn thấy một bãi bừa bộn, Mặc Tân Thành lại nhìn đến thân hình nhỏ nhắn mặc chiếc tạp dề màu hồng đang loay hoay nấu đồ ăn.

Quản gia Kim là người phát hiện ra anh đầu tiên, ông cúi đầu nói

- Thiếu...

Thế nhưng chưa nói xong anh đã ra dấu cho ông im lặng rồi ra hiệu cho tất cả lui ra. Quản gia Kim cùng người hầu lui đi, trong bếp chỉ còn anh và cô. Anh đứng dựa lưng vào cửa, hai tay khoanh trước ngực nhìn cô. Khuôn mặt Uyển Ni ửng hồng, đôi môi khẽ mở rồi đóng. Mặc Tân Thành thấy mồ hôi rơi trên trán cô có chút không vui. Anh đi lại ôm cô từ phía sau, khiến Uyển Ni giật mình. Khi cảm nhận được mùi hương quen thuộc cô mới thở hắt ra

- Anh về rồi, đợi lát nữa sẽ có cơm ăn.
- Không nấu nữa, đợi em nấu chắc đến tối mai cũng chưa có cơm để ăn.
- Em...xin lỗi.

Uyển Ni cúi gầm mặt xuống hối lỗi, anh nhìn cô thật lâu. Anh có trách cô đâu mà xin lỗi? Mặc Tân Thành vò đầu cô nói

- Em ra kia ngồi đi, để tôi nấu cho.

Cô không nói gì, mím môi nhường chỗ cho anh. Mặc Tân Thành xắn tay áo lên, bắt đầu nấu ăn. Uyển Ni đứng bên cạnh không khỏi kinh ngạc, động tác anh rất điêu luyện. Anh thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm liền nhếch môi cười, Mặc Tân Thành kéo cô lại gần hôn nhẹ lên trán cô. Uyển Ni hai mắt mở to nhìn anh, Mặc Tân Thành cong môi không nói gì. Cô mỉm cười, ôm lấy hong anh. Anh cũng không đẩy cô ra, bởi vì anh không cảm thấy bài xích khi cô ôm mình. Ngược lại rất thích, khác hẳn cảm giác khi Tư Đồ Mỹ ở bên cạnh.

Mười lăm phút sau, các món ăn được dọn lên. Uyển Ni không khỏi trầm trồ khen ngợi

- Anh thật giỏi, nhìn rất ngon.
- Vậy thì ăn nhiều vào.

Mặc Tân Thành gấp cho cô miếng sườn xào chua ngọt, Uyển Ni cười tí mắt, đây là món cô thích nhất. Cô cũng gấp cho anh một miếng

- Anh cũng ăn đi.

Nói xong liền cặm cụi ăn cơm, anh nhìn cô cười nhẹ. Sau đó cũng ăn phần cơm của mình.

Cơm nước xong xuôi, cả hai ai về phòng nấy để tắm rửa. Uyển Ni mặc đầm ngủ tơ lụa màu trắng, dài quá đầu gối một tí. Tóc mới gội nên vẫn còn ướt, cô cứ như thế đi qua thư phòng của anh.

Trong thư phòng, anh đang giải quyết một số công việc thì nghe tiếng mở cửa. Mặc Tân Thành ngược lên thì thấy cô, anh khẽ cười rồi nói

- Lại đây.

Uyển Ni đóng cửa xong ngoan ngoãn bước lại chỗ anh. Còn cách anh hai bước thì anh đã vươn tay kéo cô ngồi lên đùi mình, rồi cầm khăn lau tóc cho Uyển Ni. Cô ngồi im hưởng thụ, Mặc Tân Thành nhìn thấy cô như vậy liền nhếch môi, lau xong anh bỏ khăn qua một bên hỏi

- Sao không ngủ?
- Vẫn còn sớm mà?

Mặc Tân Thành nhìn đồng hồ, quả thật chưa đến tám giờ. Anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, đầu vùi vào hõm cổ Uyển Ni. Hơi thở nóng hổi của anh phả vào cổ cô khiến cô rùng mình, khẽ gọi anh

- Thành...

Chưa kịp nói thêm gì, Mặc Tân Thành đã ngậm lấy đôi môi anh đào của cô, Uyển Ni kinh ngạc, nhưng rồi cô cũng đáp trả. Cô xoay người, hai tay quàng qua cổ anh. Mặc Tân Thành siết chặt eo cô, môi lưỡi hai người tùy ý dây dưa. Không biết qua bao lâu, anh cảm thấy người trong ngực hít thở không nổi nữa mới buông ra, còn kéo theo một sợi chỉ bạc. Trán hai người kề sát nhau, hơi thở nóng bỏng hoà quyện với nhau. Sau khi lấy lại hơi thở, anh mới hôn nhẹ lên trán cô nói

- Mau ngủ sớm đi.
- Còn anh?

Uyển Ni nghi hoặc hỏi, anh bảo cô đi ngủ vậy anh không ngủ sao?

- Tôi còn ít công văn cần giải quyết. Em đi ngủ đi.

- Dạ. Chúc anh ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Anh hôn lên trán cô nói khẽ, Uyên Ni khoé môi cong lên, cô không nói gì liền ra ngoài.

Sáng hôm sau

Uyển Ni xuống nhà thì thấy anh đang đọc báo. Bỗng trong đầu nghĩ nghĩ gì đó, chân bước đến chỗ anh nhẹ nhàng hơn và...

- Hù!

- ...

Uyển Ni xụ mặt

- Anh không giật mình sao?

Mặc Tân Thành nhếch môi

- Tôi biết là em.

- Anh...

Mặc Tân Thành kéo cô ngồi lên đùi mình rồi đưa tay chỉ tivi đối diện. Cô lúc này ỉu xiu, lấm bầm

- Vậy cũng không giả bộ được một tí hay sao?

- Uyển Ni.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Tối nay đi dự tiệc với tôi.

Cô thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đồng ý

- Được.

- Ba giờ tôi sẽ về đón em, bây giờ tôi phải đến công ty.

Mặc Tân Thành đi rồi, Uyển Ni cũng lên phòng chuẩn bị đồ cho bữa tiệc tối nay.

Ba giờ chiều, Mặc Tân Thành lái chiếc xe BMW màu đen sang trọng dừng ở trước biệt thự Đằng Viên. Quản gia thấy anh liền nhanh chân chạy vào nói

- Tiểu thư, thiếu gia đến đón cô.

Uyển Ni trên người mặc đầm đuôi cá ôm sát màu trắng, trên thân váy được đính những viên pha lê lấp lánh, tóc uốn gọn sóng được thả tự nhiên. Trên mặt chỉ được điểm phấn nhẹ, tay cô cầm chiếc ví màu kem hãng Dior. Chân mang giày cao gót năm phân, cô mỉm cười rồi bước ra ngoài.

Mặc Tân Thành đang định đi vào trong đã thấy cô đi ra. Anh ngẩn người trong giây lát, sau đó môi cong lên. Tay tao nhả mở cửa xe cho cô, đợi Uyển Ni ngồi vào anh đóng cửa rồi vòng qua ghế lại. Nhìn cô anh nói

- Hôm nay em rất đẹp.

- Cảm ơn anh.

Mặc Tân Thành nhếch môi, khởi động xe rồi đi.

Biệt thự Tư Đồ Gia, nơi diễn ra buổi tiệc.

Anh và cô đến nơi thì đúng lúc bữa tiệc diễn ra. Uyển Ni khoát tay anh, mỉm cười đi vào trong. Nhưng nụ cười thoáng cứng ngắc khi thấy Tư Đồ Mỹ. Thì ra hôm nay là sinh nhật của cô ta, chẳng trách...Uyển Ni mắt buồn bã nhìn sang anh, nhớ lúc trước, anh chẳng bao giờ đi dự tiệc hoặc hiếm lắm anh mới đi nhưng

về mặt đều không tình nguyện, bởi vì anh nói “ở đó toàn là giả tạo, chi bằng ở nhà với Ni Ni bảo bối của anh là tốt nhất” lúc đó cô còn nói rằng anh trẻ con.

Tư Đồ Mỹ từ xa nhìn thấy anh liền cảm thấy vui vẻ, nhưng không được lâu vì thấy cô bên cạnh. Cô ta tức giận giậm chân, đang định đi qua thì bị Tư Đồ Thanh Huy không biết từ đâu xuất hiện kéo lấy cô ta nói

- Em đừng làm chuyện khờ dại, thứ thuộc về mình sẽ là của mình. Thứ không thuộc về mình muốn có sẽ không được, đến lúc đó người đau khổ chỉ sợ là em.

Tư Đồ Mỹ cau mày khó chịu

- Chuyện của em không cần anh quan tâm.

Nói xong liền đi về phía anh. Tư Đồ Mỹ cười dịu dàng

- Thành, cảm ơn anh đã đến dự tiệc sinh nhật của em.

- Ừ.

Anh lạnh lùng nói, cô ta có chút ngượng ngùng sờ mũi nói

- Em có chuyện riêng muốn nói, chúng ta qua bên kia một lát?

Mặc Tân Thành nhú mày, anh nhìn qua cô. Uyển Ni thấy vậy liền cười

- Em lại kia kiếm gì ăn, hai người cứ nói chuyện.

Song, không đợi anh trả lời liền rời đi. Mặc Tân Thành nhìn bóng lưng tinh nghịch của cô rồi cũng rời đi.

Uyển Ni thấy hơn hai mươi phút mà anh chưa quay lại, trong lòng cười chế giễu. Cô muốn đến nhà vệ sinh rửa mặt một chút, nhưng chưa đi được xa liền nghe thấy tiếng người nói chuyện. Tiếng đó không ai khác là của Tư Đồ Mỹ, Uyển Ni nhẹ nhàng bước lại gần. Mặc Tân Thành đứng quay lưng lại với cô nên không thấy cô, còn cô ta khi thấy cô trong mắt liền lóe lên tia giảo hoạt. Tư Đồ Mỹ quàng tay lên cổ anh, sau đó hôn lên đôi môi khô gợt của Mặc Tân Thành. Uyển Ni hai tay bịt miệng, mắt mở to hết cỡ khi thấy anh không đẩy cô ta ra. Nước mắt vô tri vô giác rơi xuống khuôn mặt kiêu diễm, cõi lòng đau đớn. Cô quay lưng bỏ chạy, Uyển Ni muốn được yên tĩnh vào giờ phút này. Cô như người vô hồn bước đi, ra sau vườn cô ngồi trên xích đu hai mắt trống rỗng nhìn lên bầu trời đầy sao. Trong lòng không ngừng nói

“Uyển Ni, mày là con cóc.”

“Anh ấy không còn yêu mày nữa, anh ấy bây giờ đã có hạnh phúc mới... mày còn muốn quay lại như trước sao?”

“Thật buồn cười, Uyển Ni từ bao giờ mày ích kỷ như vậy? Anh ấy bây giờ không yêu mày nữa, cũng không còn thuộc về mày nữa”

“Mặc Tân Thành yêu thương, cưng chiều mày ngày xưa đã biến mất. Mày không cần phải phá hủy hạnh phúc của anh ấy. Anh ấy hạnh phúc với mày đó chính là niềm vui, không phải sao?”

Uyển Ni lâm vào suy nghĩ mà không biết có người đang đi về phía này. Mặc Tân Thành nhú mày

- Uyển Ni.

- ...

- Uyển Ni?

- ...

- Uyển Ni!

- A, dạ!

Uyển Ni giật mình nhìn anh, nước mắt vẫn còn đọng lại trên mi. Anh nhìn cô hỏi

- Em khóc sao?

- Không ạ, chỉ là bụi bay vào mắt.

Uyển Ni cười, cô đưa tay lên đôi mắt ướt đầm nước mắt. Rồi hỏi

- Sao anh lại ra đây?

- Tìm em.

- Em chỉ ra ngoài hóng mát một tí thôi.

Cô đứng lên, bước chân vào trong nói

- Vào trong thôi.

Bả vai cô khẽ run khi cơn gió nhẹ thổi qua, anh muốn đưa tay ôm cô vào lòng lại bị cô né ra. Uyển Ni cười

- Vào thôi, anh còn ngơ ngẩn ở đó làm gì?

Nói xong, cô liền đi vào. Anh nhìn cô một cách khó hiểu sau đó cũng bước vào. Uyển Ni quay trở lại bữa tiệc thì nhận thấy được ánh mắt khiêu khích của Tư Đồ Mỹ. Cô ta bước lại chỗ cô nhếch môi nói

- Cô cũng đã thấy rồi, Thành yêu tôi không phải cô. Rời xa anh ấy đi.

Uyển Ni im lặng không nói gì, mặc dù bên ngoài không thể hiện gì nhưng trong lòng cô đã gợn sóng.

Cô ta nói đúng, Thành không còn yêu cô nữa. Bây giờ anh đã yêu Tư Đồ Mỹ rồi, cô bây giờ chỉ là kẻ thứ ba chen vào hạnh phúc của họ mà thôi.

Tư Đồ Mỹ thấy cô thất thần liền thấy vui trong lòng, hừ! Thứ Tư Đồ Mỹ muốn, không một ai có thể cướp đi được. Kể cả cô, Thượng Quan Uyển Ni. Cô chỉ là kẻ bại trận dưới tay tôi mà thôi, ha ha...

5. Tường Vy Trắng - Chương 5: Cả Hai Đều Đau

Bữa tiệc kết thúc khá muộn, Uyển Ni có vài phần mệt mỏi. Trên đường về cô nhắm mắt nghỉ ngơi, không khí trên xe có chút quái dị. Mặc Tân Thành nhìn cô, sau đó đưa tay chỉnh lại điều hòa.

Xe từ từ chạy vào gara rồi dừng hẳn, anh vừa xuống xe cô đã đẩy cửa xe đi vào trong nhà.

Lên tới phòng, Uyển Ni khóa trái cửa. Rồi nằm phịch xuống giường, cô đưa mắt nhìn trần nhà. Nước mắt không nhịn được chảy ra khe mắt. Cô co rút lại, muốn thu mình nhỏ lại để không ai để ý đến cô nữa.

Lúc này, Mặc Tân Thành đứng trước cửa phòng của cô. Anh cảm thấy cô không được vui khi tới bữa tiệc. Mặc Tân Thành đưa tay gõ cửa nói vọng vào

- Uyển Ni, em ngủ chưa?

Bên trong không có tiếng động, anh thở dài. Vậy để ngày mai anh qua xem cô thế nào vậy.

Uyển Ni nghe bước chân anh xa dần mới khóc nức nở. Qua hồi lâu, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở đều đặn.

Hôm sau, khi gà chưa gáy, bình minh chưa lên. Uyển Ni đã rời khỏi nhà mà không ai biết.

Sáng hôm sau

Mặc Tân Thành xuống nhà ăn không thấy cô đâu liền nhíu mày

- Uyển Ni đâu?

- Tiểu thư vẫn chưa rời giường.

Anh gật đầu sau đó ngồi ăn bữa sáng, mà không biết rằng cô căn bản không có trong phòng. Sau khi giải quyết bữa sáng, anh liền đến công ty.

Mà ở nhà, quần gia thấy đã trưa mà cô vẫn không xuống, trong lòng có chút lo lắng. Quần gia nhanh chóng lên phòng cô

- Tiểu thư, cô đã dậy chưa?

- ...

- Tiểu thư...

Không nghe thấy tiếng trả lời, quần gia đẩy cửa bước vào. Trong phòng vắng tanh, quần gia hoảng hốt đi nhanh lại mở cửa phòng tắm. Cô không hề có bên trong, lòng căng thẳng. Quần gia liền tìm những nơi cô hay đến trong biệt thự nhưng kết quả đều là số 0.

Quần gia nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho anh. Mặc Tân Thành đang họp, sau khi nhận được điện thoại của quần gia. Anh liền bỏ dở cuộc họp chạy về.

Đặng Viên

- Uyển Ni không thấy nữa là sao?

- Thiếu gia, hôm nay tôi thấy đã quá trưa mà tiểu thư không dậy. Tôi lên gọi thì không ai trả lời, bên trong phòng thì trống rỗng. Tôi đã tìm những chỗ cần tìm nhưng không thấy tiểu thư đâu cả.

Quần gia vừa nói hết, bóng lưng anh đã biến mất. Mặc Tân Thành lái xe đi trên đường mà tay không ngừng nắm chặt.

“Uyển Ni, em đi đâu vậy chứ?”

Anh đưa mắt nhìn về phía trước, bỗng trước mắt tối sầm lại. Mặc Tân Thành vội tắt xe vào lề đường, anh đưa tay xoa xoa hai mắt. Mười phút sau, ánh sáng khôi phục bình thường. Mặc Tân Thành thở dài, một lần nữa anh khởi động xe lái về nhà chính của Mặc gia. Thế nhưng mẹ anh bảo cô không đến đây. Sau đó anh đến Thượng Quan Gia nhưng người làm bảo ông chủ và thiếu gia đều đi vắng, tiểu thư cũng không về đây.

Mặc Tân Thành ngồi trong xe, cả người ngã ra sau. Miệng anh khẽ thì thào

- Uyển Ni...

Ngoại thành, ở trên đồi hoa tử đằng. Uyển Ni ngồi tựa vào góc cây, ánh mắt vô định nhìn về phía trước. Những kí ức ngọt ngào cứ như thước phim tua chậm cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Uyển Ni gục mặt xuống đầu gối, miệng lẩm bẩm

- Thành...

Một tuần sau, cô rời nhà đi đã được một tuần. Mặc Tân Thành cho dù đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy cô. Chỉ có điều anh đã quên, có một nơi anh chưa tìm...

Mặc Tân Thành ngã người ra sofa, vẻ mặt của anh hiện lên tia mệt mỏi. Quần gia Kim đau lòng nhìn anh, nhưng bà chỉ biết lắc đầu thở dài. Lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên. Quần gia Kim nhìn anh rồi ra mở cửa, khi thấy người ở ngoài liền kinh hãi. Bà nhanh chóng mở cửa

- Tiểu thư...

- Quần gia Kim.

Uyển Ni mỉm cười đi vào trong. Mặc Tân Thành đang nhắm mắt dưỡng thần tự nhiên mở mắt ra. Lúc nhìn thấy cô, anh đứng bật dậy

- Uyển Ni, em đã đi đâu một tuần nay?

- Em...em qua nhà bạn.

- Em cũng không biết gọi điện về nhà sao? Có biết tôi lo lắng cho em lắm hay không?

Anh có chút tức giận nói, Uyển Ni cắn cắn môi đầu cúi gầm xuống, âm thanh trả lời có chút yếu ớt

- Em xin lỗi.

Nhìn bộ dạng của cô anh cảm thấy đau lòng, vươn tay muốn ôm lấy Uyển Ni nhưng cô như biết được quay đầu chạy lên phòng. Cánh tay vươn ra của Mặc Tân Thành bất động giữa không trung.

Trong phòng

Uyển Ni tựa người vào cánh cửa, mím chặt môi, tự nhủ

- Mà sẽ làm được. Anh ấy hạnh phúc là được, mà không thể giữ anh ấy bên cạnh, mà không thể ích kỷ...

Càng nói giọng cô càng nghẹn lại, cả người trượt trên cánh cửa. Tay ôm lấy cơ thể

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Ở trong phòng đến trưa, Uyển Ni mới vực lại tinh thần. Cô thay bộ đầm hồng rồi xuống nhà. Quản gia Kim thấy cô nói

- Thiếu gia đang chờ cô trong phòng ăn.

Cô gật đầu rồi đi vào trong, Uyển Ni không ngồi cạnh anh nữa mà ngồi đối diện anh. Cô mỉm cười nói

- Chúc anh ăn ngon miệng.

Nói xong liền cầm đĩa lên ăn, Mặc Tân Thành nhìn cô nhú mày, lúc trước không phải cô luôn ngồi cạnh anh sao? Anh nhìn cô cúi đầu tập trung ăn cơm cũng không nói gì, nhưng anh nào biết cô không hề có khẩu vị. Bầu không khí bỗng chốc im lặng, cổ nuốt miếng thức ăn cuối cùng rồi cô đặt đĩa xuống. Uyển Ni uống ly nước được đặt bên cạnh, sau đó đứng dậy ra phòng khách xem tivi.

Mười phút sau

Uyển Ni nhìn Mặc Tân Thành đang hướng cô đi tới liền mỉm cười

- Anh, ăn táo không? Táo rất ngọt a.

Anh không nói gì ngồi xuống cạnh cô

- Em rất lạ.

- Có sao? Em thấy mình vẫn vậy mà.

Uyển Ni tay ăn trái cây mắt dán vào tivi không hề nhìn anh một lần. Anh nhú mày không vui

- Uyển Ni.

- Dạ?

Vẫn không nhìn anh, Mặc Tân Thành đưa tay nâng cằm cô lên buộc cô phải nhìn vào mắt anh. Uyển Ni muốn tránh nhưng không được

- Anh buông em ra.

- Em đang né tránh tôi?

- Nga, làm gì có.

- Nhưng tôi lại thấy vậy đấy.

Anh lạnh giọng nói, Uyển Ni mím môi nhìn anh

- Anh nghi oan em, anh đối với em tốt nhất. Nên em quyết định sẽ xem anh như anh trai nha.

- Anh trai?

Anh nhú mày càng chặt, Uyển Ni gật đầu

- Phải nha, làm anh trai không phải tốt lắm sao?

- Tại sao không phải người yêu?

- Không tại sao cả, em hơi mệt. Em đi nghỉ ngơi.

Nói xong liền muốn đứng dậy nhưng bị anh giữ chặt tay kéo vào lòng.

- Không nói rõ, sẽ không nghỉ ngơi.

Uyển Ni cắn môi, mắt kiên định nói

- Vì em không yêu anh nữa. Em thích người khác rồi.

Cô là muốn anh chết tâm. Cô biết anh đã hết yêu cô rồi, dù anh nói sẽ cố gắng yêu cô thêm một lần nữa. Nhưng tình yêu không thể cưỡng cầu. Có một loại yêu gọi là buông tay, có một loại yêu là nhìn người mình yêu thương hạnh phúc... nên cô chọn buông bỏ, để anh được hạnh phúc không phải khó xử.

Mặc Tân Thành đơ vài giây, lúc tiêu hóa hết câu nói của cô anh liền nổi giận. Hai tay anh giữ chặt vai cô găm lên

- Em nói sao? Hắn ta là ai?

Uyển Ni bị khuôn mặt tức giận của anh dọa sợ, nhưng...

- Là ai thì có liên quan gì tới anh?

Đáng giận! Thật đáng giận! Mặc Tân Thành bá đạo hôn lên đôi môi anh đào của cô. Uyển Ni hai tay muốn đẩy anh ra nhưng sức hai người chênh lệch quá lớn. Cô khẽ nấc lên, nước mắt cũng rơi xuống. Uyển Ni ỷ khuất thều thào

- Rõ ràng là anh không yêu em.

- ...

- Anh yêu Tư Đồ Mỹ.

- Anh không yêu cô ta.

Anh gằn giọng.

- Anh nói dối, nếu anh không yêu cô ta tại sao lại đến dự tiệc sinh nhật của cô ta? Tại sao trong bữa tiệc anh lại hôn cô ta?

Uyển Ni hét lên, anh bị cô hét có vài phần không thích ứng được

- Em đã thấy?

- Phải, tôi thấy hết rồi. Vậy nên tôi muốn từ giờ chúng ta là quan hệ anh em, tôi muốn tìm hạnh phúc mới. Mà đó không phải là anh, anh hiểu không?

Cô đứng bật dậy khi anh mất cảnh giác, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống

- Tôi ghét anh, tôi hận anh. Tôi không muốn yêu anh nữa. Sáu năm chờ đợi, tôi nhận được gì chứ? Cuộc tình này tôi mệt mỏi rồi, tôi buông tay để anh hạnh phúc. Anh hài lòng rồi chứ?

- Uyển Ni...

Cô giống như không nghe anh gọi mà tiếp tục nói

- Tôi giống như một con ngốc vậy, lúc anh bị tai nạn máy bay. Tôi không hề tin anh đã chết, tôi cứ ngu ngốc mà đợi anh. Nhưng tôi sai thật rồi, đáng lẽ lúc đó tôi nên tìm cách quên anh đi...

Mặc Tân Thành mắt co rút đau đớn, anh đưa tay ôm chặt cô vào lòng

- Xin lỗi, thật xin lỗi.

- Xin lỗi? Đã muộn rồi...

Cô gần như tuyệt vọng nói, anh hoảng hốt

- Không muộn, Uyển Ni cho anh một cơ hội. Anh sẽ bù đắp tổn thương đã gây ra. Cho anh một cơ hội, được không em?

- Thành...

Cô khóc, thật sự cô không nỡ xa anh. Không nỡ một chút nào.

- Ủ, anh đây.

Anh cúi đầu, hôn nhẹ lên môi cô. Uyển Ni hai mắt mờ nước nhìn anh, cô chủ động quàng tay qua cổ anh kiễng chân lên hôn vào môi anh. Cho cô hôn anh một lần này nữa thôi, rồi cô sẽ buông tay...Anh siết chặt eo cô, kéo sát cô vào người.

Mặc Tân Thành đưa lưỡi càn quét khoang miệng cô, hút hết mật ngọt của cô. Mặt Uyển Ni ửng đỏ...bỗng, cô đưa tay đẩy mạnh anh ra

- Đừng như vậy, anh không yêu em và em cũng vậy. Quá khứ hãy là quá khứ đi, cuộc tình đẹp đẽ của chúng ta, để một mình em nhớ là được rồi.

Nói xong cô chạy nhanh lên phòng, khóa cửa lại khóc thật lớn. Mặc Tân Thành muốn đuổi theo nhưng đi chưa được vài bước, anh cảm thấy đầu choáng váng. Anh vội vàng vịn vào lan can cầu thang, đi vào thư phòng. Anh mở hộp tủ ra lấy hộp thuốc rồi chút ra tay đưa lên miệng uống. Trước mắt anh vẫn là màu đen, Mặc Tân Thành ngã người ra sau, hai mắt anh nhắm lại. Hiện tượng này xuất hiện càng nhiều rồi, bác sĩ nói đây là di chứng do vụ tai nạn để lại, do đầu anh bị va đập mạnh dẫn đến tổn thương giác mạc. Anh có thể sẽ bị mù...

Mặc Tân Thành một lần nữa mở hai mắt, nhưng phía trước vẫn là một màu đen. Anh đưa tay bưng mắt, anh không thể nhìn được. Anh còn chưa bù đắp cho cô, anh...sao anh có thể...anh không muốn một lần nữa tổn thương cô. Thế nhưng, cơ thể anh đã bắt đầu kháng thuốc...Mặc Tân Thành làm sao cho cô một cuộc sống hoàn mỹ khi chính anh bị mù cơ chứ?!

- Uyển Ni, xin lỗi em!

6. Tường Vy Trắng - Chương 6: Nhớ Lại

Sáng hôm sau, lúc Mặc Tân Thành đi làm thì Uyển Ni chưa rời giường. Nhưng thật chất là do cô muốn tránh mặt anh. Cô đứng bên cửa sổ, nép sau rèm cửa nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh. Anh như cảm giác được, quay lại nhìn về phía phòng ngủ của cô nhưng không thấy gì cả. Mặc Tân Thành lắc đầu, rồi bước đi.

Uyển Ni nghe tiếng xe anh đã đi xa thì mới bước ra, cô mím môi. Không biết tại sao, lòng cô có cảm giác bồn chồn như cái ngày vào sáu năm trước, anh bị tai nạn máy bay vậy. Cô lo lắng siết chặt tay, đến nỗi móng tay đâm vào da cũng không thấy đau.

Mặc Tân Thành sau khi rời nhà được một đoạn, anh có cảm giác đầu óc quay cuồng. Anh lắc mạnh đầu rồi nhìn về phía trước, anh thấy trước mắt mờ nhạt dần. Lúc tỉnh táo, anh mới phát hiện một chiếc xe tải từ ngõ rẽ đi ra. Mặc Tân Thành thắng xe nhưng không kịp, chiếc xe của anh cứ như vậy mà đâm thẳng vào xe tải kia, gây ra tiếng va chạm đến chói tai...

Người đi đường thấy cảnh đó liền hoảng sợ. Có một số người điện xe cấp cứu, có một số người điện cho cảnh sát.

Mặc Tân Thành vẫn còn trong xe, đầu anh chảy rất nhiều máu. Ý thức cũng dần mờ hồ, đầu anh xẹt qua những hình ảnh xa lạ. Trước khi hôn mê, còn nghe anh lẩm bẩm hai chữ

- Ni Ni...

Uyển Ni khi nhận tin dữ, cô đã không khống chế được cảm xúc mà ngất xỉu tại chỗ. Quản gia Kim ngay bên cạnh liền đỡ cô lên phòng. Uyển Ni hôn mê đúng một ngày một đêm, lúc cô tỉnh dậy ngoài trời đã tối đen.

- Tiểu thư, người đã tỉnh?

- Quản gia Kim, Thành... anh ấy...sao rồi?

- Thiếu gia không có gì nguy hiểm.

Cô lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Quản gia Kim nhìn cô nói

- Tiểu thư, nghỉ ngơi sớm đi.

- Cháu muốn đi bệnh viện.

- Không được, người nghỉ ngơi cho khỏe. Sáng mai hãy vào.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả.

Cô không nói gì nữa, im lặng nằm trên giường. Quản gia Kim kéo rèm, tắt điện chỉ để lại bóng đèn ngủ ở đầu giường. Xong xuôi bà mới ra ngoài...

Hôm sau, Uyển Ni vào bệnh viện thăm anh. Nhưng đi chưa đến phòng của anh đã nghe tiếng hét, kèm theo là tiếng đổ vỡ từ phòng anh phát ra.

- Các người đi ra ngoài.

- Tân Thành, con bình tĩnh lại đi. Chuyện đâu còn có đó mà.

Mặc phu nhân lo lắng lên tiếng, Uyển Ni vội chạy vào. Cô không tin vào mắt mình, phòng anh giống như vừa có một cơn bão quét qua vậy. Mọi người thấy cô thì mới thở một hơi, Thượng Quan Vũ đứng một bên thấy cô liền nói

- Em khuyên cậu ta đi.

Song, mọi người đều ra ngoài. Chừa lại không gian cho anh và cô. Uyển Ni bây giờ mới nhìn kĩ anh, anh mặc đồ bệnh nhân. Trên đầu quấn băng, đặc biệt đôi mắt của anh...cô từng bước tiến lại, khẽ gọi

- Thành, mắt của anh...

- Em đừng qua đây!

Mặc Tân Thành quát, dù đã biết sẽ có một ngày như vậy. Nhưng anh vẫn không chấp nhận được, ông trời ơi, tại sao lại đối xử với anh như vậy?

- Thành...

- Em về đi, đừng đến đây nữa. Anh không muốn gặp em nữa.

Mặc Tân Thành nói những lời này mà tim đau như cắt, anh...đã nhớ lại, nhưng anh không muốn làm gánh nặng cho cô.

- Anh nói dối!

Uyển Ni gào lên, nước mắt đua nhau chảy ra. Cô ôm chặt lấy anh, mãnh liệt lắc đầu

- Không đi, cả đời này em không đi đâu cả. Em yêu anh, cho dù anh ra sao em cũng yêu anh. Thành... đừng đuổi em đi.

Mặc Tân Thành buông thõng hai tay, giọng anh khàn khàn vang lên

- Em không chê anh bị mù sao? Anh sẽ là gánh nặng của em.

- Mù thì sao? Chỉ cần bên anh là được, em không cần gì hết chỉ cần anh mà thôi.

Anh đưa tay ôm lấy cô, cầm anh đặt lên đầu cô

- Ni Ni, anh yêu em...

Uyển Ni thân thể cứng đờ, sau lại khóc càng lợi hại. Hai tay cô đánh vào lưng anh

- Đáng ghét, anh là đồ đáng ghét... hức...anh bảo anh chỉ đi ba năm, thế nhưng anh lại đi hẳn sáu năm...hức...em ghét anh.

- Ni Ni, anh xin lỗi. Đừng khóc, được không em?

Vừa nói anh vừa cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô. Giờ phút này, họ không cần gì hết mà chỉ cần đối phương có nhau là được rồi. Giống như trận cãi nhau hôm trước đã đánh bay khỏi tâm trí của họ...

Qua hồi lâu, cô đỡ anh lại giường. Mặc Tân Thành vẫn nắm tay cô không buông, sợ chỉ cần anh buông tay ngay lập tức cô sẽ biến mất. Uyển Ni mỉm cười hôn lên má anh, Mặc Tân Thành ôm cô vào lòng. Cô ở trong lòng anh có thể nghe rõ nhịp tim đập từng hồi của anh, cô ước cứ như vậy thì tốt biết mấy.

Uyển Ni đợi anh ngủ rồi mới đến phòng bác sĩ hỏi thăm tình hình của anh. Bác sĩ nói tình trạng của anh không có gì nghiêm trọng, chỉ cần thay giác mạc thì sẽ nhìn thấy lại được. Cô mang tâm trạng vui vẻ ra khỏi phòng bác sĩ, nhưng ngay sau đó vẻ mặt liền trầm xuống. Ai nguyện ý cho anh giác mạc chứ? Nếu không tìm được người tự nguyện thì phải làm sao? Uyển Ni biết, cô không cần lo chuyện này, Mặc gia có tiền sẽ tìm được người giúp anh nhưng cô đã quyết định...

Quay về phòng thì anh đã tỉnh, Mặc Tân Thành nghe tiếng cửa mở liền quay đầu nhìn sang, chỉ tiếc anh không nhìn thấy. Uyển Ni lại chỗ anh nói

- Sao không ngủ thêm?

- Em đi đâu vậy?

Mặc Tân Thành không trả lời cô mà hỏi ngược lại, cô cười nhẹ nói

- Em đi hỏi tình trạng của anh, anh yên tâm, bác sĩ nói chỉ cần thay giác mạc là ổn và họ cũng đã tìm được người tự nguyện cho anh giác mạc. Tuần sau sẽ tiến hành phẫu thuật.

- Thật sao?

Anh vui mừng, như vậy là anh có thể nhìn thấy cô rồi. Uyển Ni thấy anh vui mừng thì cũng vui theo. Cô nhìn anh thật lâu mới nói

- Em ra ngoài một tí.

- Được.

Quán cà phê đối diện bệnh viện. Tư Đồ Mỹ nhìn cô, hồi nãy ả nhận được điện thoại của cô, cô nói là có chuyện muốn nói hẹn ả ở đây.

- Cô hẹn tôi có chuyện gì?

- Cô yêu thành chứ?

Tư Đồ Mỹ ngạc nhiên khi nghe cô hỏi, ả gật đầu

- Dĩ nhiên, tôi yêu anh ấy.

- Tư Đồ Mỹ, cô nên hiểu rõ tôi muốn hỏi là cô yêu anh ấy thật lòng chứ không phải vì tiền hay nhan sắc mới yêu anh ấy.

- Tôi là yêu thật lòng.

Uyển Ni mỉm cười rồi đứng dậy, trước khi đi cô nói

- Hi vọng cô nói được làm được, cho tôi thời gian một tuần. Sau tuần đó, Thành sẽ là của cô.

Tư Đồ Mỹ khó hiểu nhìn bóng lưng khuất dần sau cửa của cô, ả nắm chặt tay một cảm giác khác lạ nổi lên nhưng không biết đó là gì.

Bệnh viện

Mặc Tân Thành nghe tiếng mở cửa thì ngược mặt lên, anh không xác định là ai đến. Cho đến khi người đó lên tiếng

- Tân Thành, tôi đến thăm cậu đây.

- Thanh Huy?

Anh ngờ vực hỏi, Tư Đồ Thanh Huy gật đầu

- Đúng vậy, cậu thấy thế nào rồi?

- Tôi rất tốt!

Hai người đang nói chuyện thì Uyển Ni về, trên tay cô còn cầm thức ăn.

- Thành, em về rồi.

Lúc xoay người thấy Tư Đồ Thanh Huy cô gật đầu coi như chào hỏi. Mặc Tân Thành nghe thấy tiếng cô, muốn đứng dậy thì Uyển Ni nhanh chóng đặt cháo mới mua trên bàn rồi vội đỡ anh dậy

- Nào, cẩn thận!

- Sao đi lâu vậy?

- Em sẵn tiện mua thức ăn cho anh, thế nào? Có đói bụng chưa?

- Rồi.

Anh gật đầu.

- Vậy anh ngồi đây, em đi đổ cháo ra tô.

- Ủ!

Tư Đồ Thanh Huy có cảm giác mình là người dư thừa, cậu đưa tay sờ mũi rồi nói

- Tôi về đây.

- Cậu mới đến mà, sao không ở thêm chút nữa?

“Tôi ở lại để xem hai người ân ái à?” Tư Đồ Thanh Huy chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra.

- Tôi nhớ mình còn việc phải làm, đi trước.

Không đợi anh trả lời, cậu đã rời đi. Uyển Ni cũng không để ý lắm, cô bưng cháo lại chỗ Mặc Tân Thành

- Nào, Thành em dứt anh ăn cháo.

- Ni Ni, để anh tự làm được rồi.

Muốn đưa tay lấy cháo nhưng cô không chịu, còn gơ tô cháo lên cao

- Ế, không được! Anh đang là bệnh nhân, ngoan ngoãn nghe lời có biết không?

Mặc Tân Thành không phản kháng, nghe lời ăn hết chén cháo. Uyển Ni từ từ dứt cho anh ăn mà trong lòng ê ẩm “Thành, không biết sau này em còn có cơ hội như vậy nữa không? Nhưng, nếu một ngày em không ở bên anh, anh cũng phải sống thật hạnh phúc”.

- Ni Ni?

- ...

- Ni Ni?

- ...

- Ni Ni...

- Dạ?

Uyển Ni giật mình, tại cô suy nghĩ quá nhập tâm mà thôi.

- Em sao vậy? Nghĩ gì mà anh gọi không nghe?

- À, chỉ là nghĩ hai ngày nữa anh sẽ phẫu thuật. Em thật lo lắng!

- Không phải một tuần nữa sao?

- Bác sĩ đổi lại rồi, họ nói sức khỏe anh không còn đáng ngại nên họ dời lại lịch phẫu thuật.

- Thế thì tốt quá rồi, Ni Ni vậy là anh có thể nhìn thấy em được rồi.

Mặc Tân Thành ôm chặt cô vào lòng

- Ni Ni, cảm ơn em. Anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống thật hạnh phúc!

- Dạ

“Tân Thành, thật xin lỗi! Chỉ sợ lúc đó, em sẽ không ở bên anh. Em mong, lúc đó anh đừng đau lòng” Uyển Ni vùi mặt vào lòng ngực ấm áp của anh, hai tay ôm chặt lấy anh. “Tân Thành, em yêu anh. Thật sự rất yêu anh, xin anh hãy tha thứ cho sự lừa dối của em”.

Mặc Tân Thành hôn nhẹ lên trán cô, rồi hôn dần xuống môi Uyển Ni

- Ni Ni, cả đời này anh hạnh phúc nhất là được ở bên em. Anh là người đàn ông may mắn nhất...

Uyển Ni nhắm mắt, hai hàng lông mi run nhẹ “Tân Thành, em cũng vậy. Em cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất”. Mặc Tân Thành hôn rất dịu dàng, anh từ từ, từ từ làm cô bị mê hoặc. Uyển Ni khẽ rên lên, cô ôm chặt lấy cô anh đáp trả nụ hôn. Cả người anh nóng rực, anh cảm thấy chỉ hôn thôi không đủ, anh còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn thế nữa. Nhưng anh vẫn cố nhịn xuống, anh muốn lần đầu tiên của cô sẽ dành cho đêm tân hôn của bọn họ.

Dù muốn vậy, nhưng động tác tiếp theo của cô khiến anh mất bình tĩnh. Uyển Ni từng chút từng chút một cởi áo của anh, Mặc Tân Thành thở dốc vội cầm lấy tay đang làm loạn của cô

- Ni Ni, em biết mình đang làm gì không?

- Em biết.

- Em sẽ không hối hận?

- Sẽ không.

Một lời nói ra của cô làm tia lý trí cuối cùng cũng bị đánh mất. Anh lật người, cả hai đều ngã xuống giường bệnh. Mặc Tân Thành từng bước khai phá thân thể cô, cứ như vậy một cuộc mây mưa diễn ra. Uyển Ni không biết anh muốn cô bao lâu, cô chỉ biết lúc đó trăng đã lên và sao cũng đã đầy trời.

7. Tường Vy Trắng - Chương 7: Rời Đi

Sáng hôm sau, mặt trời lên tới đỉnh cô mới tỉnh dậy. Cảm giác đầu tiên khi tỉnh dậy là toàn thân đau nhức, đặc biệt là phía dưới chỉ cần động nhẹ đã khiến cô đau đến thốn tim.

Mặc Tân Thành nằm bên cạnh đã tỉnh, anh nghe tiếng la đau của cô thì vội hỏi

- Đau lắm hả em?

Không nói thì thôi, khi nói làm cô đỏ bừng cả mặt. Không nghe thấy tiếng cô, anh vội giơ tay lên muốn ôm cô vào lòng thì cô đã chụp lấy tay anh, mỉm cười ngọt ngào

- Em không sao.

- Vậy sao không lên tiếng, làm anh lo lắng.

Do anh không nhìn thấy được nên biểu cảm trên mặt cô lúc này anh hoàn toàn không biết đó là đau khổ. Uyển Ni im lặng dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, hốc mắt đã nổi lên một tầng sương. “Tân Thành, em hi vọng thời gian ngừng trôi, để em được bên anh mãi”

.....

.....

Hai ngày sau

Cuối cùng ngày phẫu thuật thay giác mạc cho anh cũng tới, mọi người ai cũng tới đông đủ. Trước khi vào phòng phẫu thuật, Mặc Tân Thành nắm chặt tay cô

- Ni Ni, hứa với anh. Khi tháo băng mắt, người đầu tiên anh nhìn thấy là em được không?

Uyển Ni mím môi, rồi gật đầu

- Được.

Nhận được sự hứa hẹn của cô, anh mới buông cô ra để đi vào trong. Cùng lúc, cô cũng lấy có đi vệ sinh nhưng thực tế...

Trong phòng phẫu thuật

- Thượng Quan tiểu thư, cô chắc chắn chứ?

Bác sĩ chính cho ca phẫu thuật hỏi. Uyển Ni nhìn người đàn ông mình yêu đang hôn mê trên giường, đôi mắt khép hờ lại

- Dù ông nói gì, chuyện tôi đã quyết sẽ không thay đổi.

- Nhưng như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng, hiếm có ai hiến giác mạc khi còn sống, cô chắc chắn là vẫn muốn? Nếu thành công thì cả đời cô sẽ không nhìn thấy gì cả, tiểu thư cô có cần suy nghĩ lại không?

- Đừng cản tôi nữa.

Không thể ngăn cản, bác sĩ đành phải tiến hành. Sau bốn tiếng, ca phẫu thuật thành công mỹ mãn. Uyển Ni đôi mắt bịt vải trắng hôn mê nằm trên giường bệnh. Mặc Tân Thành được đẩy ra trước, thấy cửa phòng phẫu thuật mở Mặc phu nhân vội chạy lại hỏi

- Bác sĩ, con tôi thế nào rồi?

- Ca phẫu thuật rất thành công.

- Vậy là tốt rồi.

Mặc phu gật đầu liên tục, mọi người có mặt ai cũng vui vẻ. Cũng chính vì thế, không ai để ý giường bệnh được y tế đẩy ra sau.

Do thuốc mê nên lúc Mặc Tân Thành tỉnh lại trời đã tối.

- Anh tỉnh rồi.

- Cô...

Người vừa lên tiếng là Tư Đồ Mỹ. Tại sao cô ta ở đây? Là vì Uyển Ni đã gọi điện cho ả, nói cái gì mà nhờ ả chăm sóc cho Tân Thành rồi cúp máy.

- Ni Ni đâu? Cô ấy đâu rồi?

Tư Đồ Mỹ không biết giải thích thế nào thì cánh cửa bật mở, Uyển Ni được y tế dìu đến chỗ anh

- Em ở đây.

Tư Đồ Mỹ kinh ngạc nhìn băng gạc màu trắng trên mắt cô

- Uyển Ni, cô...

- Thành, em có đem đồ ăn cho anh.

Vừa nói cô vừa lắc đầu, ý nói Tư Đồ Mỹ đừng nói ra. Á im lặng nhìn tất cả các hành động của cô, từ việc cô đổ cháo ra bát, dứt anh ăn, im lặng ngồi bên cạnh đợi anh ngủ.

Làm xong việc, cô muốn rời đi nhưng bị Tư Đồ Mỹ gọi lại

- Uyển Ni, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Hai người xuống quán nước tầng 1 của bệnh viện. Tư Đồ Mỹ im lặng quan sát cô, thật lâu sau mới lên tiếng

- Cô là người tặng giác mạc cho Tân Thành?

Uyển Ni mỉm cười

- Phải, đây là tôi tự nguyện.

- Nếu như anh ấy biết, sẽ rất đau lòng.

Cô lắc đầu nhìn Tư Đồ Mỹ

- Anh ấy sẽ tốt lên thôi, tôi tin tưởng cô Tư Đồ Mỹ.

- Cô nói vậy là có ý gì?

- Ngày anh ấy tháo băng mắt, tôi sẽ rời đi.

- Tại sao cô phải làm như vậy, hai người rõ ràng rất yêu thương nhau?

Uyển Ni không trả lời ngay, cô có lí do chứ. Cô yêu anh nhưng sẽ là gánh nặng của anh, đôi mắt này sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa. Bác sĩ cũng đã nói, cô muốn nhìn thấy trừ phi có người nguyện ý hiến mắt cho cô. Nghĩ lại cũng thật phiền, cô hiến cho anh giác mạc, còn cô nếu muốn nhìn lại phải có người hiến mắt thật rối rắm.

Mặc Tân Thành còn trẻ, anh còn sự nghiệp phía trước, không thể không nhìn thấy. Còn cô chẳng qua ngồi ở nhà hưởng bác vàng mà thôi. Cho nên, mắt đi đôi mắt cũng không sao, cũng sẽ không sợ là gánh nặng của anh, vì cô sẽ rời đi. Sẽ nhanh thôi, thời gian sẽ xóa tất cả, anh sẽ quên được cô và tìm được hạnh phúc mới, cô sẽ chúc phúc cho anh.

Tư Đồ Mỹ thấy cô không trả lời mà ngồi ngẩn người thì cũng khiến thúc giục. Cô ta im lặng nhìn cô, tình yêu nói buông là buông sao? Một khi yêu ai sâu đậm, chỉ sợ không thể dứt khỏi. Qua hồi lâu, cô mới lên tiếng

- Tôi hi vọng cô sẽ không nói ra.

- Tôi hứa, nhưng cô có thể nói cho tôi biết là cô đi đâu không?

Tư Đồ Mỹ đồng ý nhưng với điều kiện phải nói cô đi đâu. Cô trầm ngâm một chút mới nói

- Tôi không biết, có lẽ sẽ đến một nơi yên tĩnh nào đó sống cho đến hết đời.

Cô ta kinh ngạc

- Cô không định quay lại sao?

- Có chứ, vào ngày anh ấy kết hôn tôi sẽ quay lại để chúc mừng.

Tư Đồ Mỹ không nói thêm gì, nhưng trong lòng cô ta thầm nghĩ “chỉ sợ mười năm sau anh còn chưa kết hôn. Bởi vì người anh yêu nhất đã đi không từ mà biệt”. Nghĩ tới đây cô ta lại nhìn Uyển Ni, một cô gái tốt như vậy tại sao phải gánh chịu đau khổ? Có phải trước kia cô ta quá nhỏ nhen và ích kỷ không? Nếu biết trước, cô ta sẽ không tìm cách tách hai người ra. Nhưng đời mà, làm sao biết trước được? Nếu biết trước không phải mọi người trên thế giới đều đã giàu sao?

Một tuần sau, ngày tháo băng mắt cũng đã tới mọi người ai cũng tập trung tại phòng bệnh của anh, trừ cô! Bác sĩ cẩn thận dặn dò trước khi tháo băng mắt

- Mặc thiếu gia, khi tháo xong cậu cứ từ từ mà mở mắt. Không cần vội cũng không có việc gì phải sợ.

Nhận thấy anh gật đầu, ông mới lấy kéo cắt băng gạc và mở ra.

Mặc Tân Thành hồi hộp, chậm rãi mở mắt. Mọi người đều chú tâm nhìn vào anh, anh đưa mắt nhìn xung quanh. Ai cũng đợi kết quả, cuối cùng anh cũng nói nhưng là gọi tên của cô

- Ni Ni?

Cả phòng bệnh im lặng, Uyển Ni đứng bên ngoài xúc động đến bật khóc. Anh thấy lại rồi đúng không? Đôi mắt vô hồn của cô nhìn qua cửa kính nhưng đáng tiếc tất cả chỉ một màu đen. Tư Đồ Mỹ đứng bên cạnh cô nói

- Uyển Ni, hay là cô ở lại đi.

Cô lắc đầu rồi quay lưng rời đi

- Tôi hi vọng cô sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.

- Nhưng...được rồi, tôi đưa cô ra bến xe.

- Cảm ơn.

Trong phòng bệnh

- Cuối cùng con cũng đã nhìn thấy, thật tốt!

Mặc phu nhân đôi mắt đỏ hoe nói, anh ngơ ngác nhìn mọi người. Cô lừa anh, cô đã hứa lúc anh tháo băng mắt cô sẽ là người đầu tiên anh nhìn thấy. Ni Ni, em dám lừa anh! Để xem, lúc anh về sẽ phạt em thế nào. Nhưng anh đâu biết, cô đã rời đi, rời khỏi anh...

- Bác sĩ, ai là người hiến giác mạc cho tôi?

Bác sĩ nhìn anh, có chút chột dạ nói

- Xin lỗi, Mặc thiếu, người hiến giác mạc không muốn tôi nói ra thân thế của họ. đành đắc tội với cậu rồi.

Mặc Tân Thành cũng khỏi tra hỏi lúc này bác sĩ mới thở phào nhẹ mà, trong lòng không ngừng trách cứ “Thượng Quan tiểu thư cô đúng là muốn hại chết tôi. Nếu họ biết tôi làm vậy nhất định sẽ lột xác tôi ra”.

Anh trầm ngâm không nói gì. Mặc Tân Thành có chút bất an, không hiểu sao anh cứ cảm thấy mình sẽ đánh mất thứ gì đó rất quan trọng nhưng lại không biết là gì.

Ở chỗ cô

Uyển Ni cười nhẹ nói

- Cảm ơn cô, nếu có thể tôi rất muốn làm bạn với cô. Chỉ đáng tiếc...

Tư Đồ Mỹ nhìn cô, có chút ghen ngào nói

- Uyển Ni, cô sẽ tha thứ những gì tôi đã gây ra chứ?

- Được.

- Thật tốt. Uyển Ni, có thể nói cô đi đâu không?

Cô ta vui vẻ, lại tiếp tục hỏi cô. Nhưng Uyển Ni lắc đầu, cô nói

- Xe cũng sắp chạy rồi, tạm biệt cô. Hẹn ngày tái ngộ.

Tư Đồ Mỹ nhìn bóng lưng của cô, môi khẽ mấp máy nhỏ giọng nói

- Hẹn ngày tái ngộ, Uyển Ni.

Hai ngày sau, khi khám lại thấy anh không có vấn đề gì thì bác sĩ cũng cho xuất viện. Và cũng trong hai ngày đó, cô không đến nên anh bắt đầu cảm thấy lo lắng, không biết có chuyện gì xảy ra với cô.

Tại Đền Viên

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước cửa biệt thự. Quản gia Kim cùng người làm ra chào đón, Mặc Tân Thành đưa mắt nhìn một vòng không thấy cô đâu mày kiểm khẽ nhủ lại. Anh nhìn quản gia hỏi

- Quản gia Kim, Ni Ni đâu?

Quản gia Kim kinh ngạc, lắp bắp nói

- Thiếu...thiếu gia, ngài...

- Đúng vậy, Ni Ni đâu rồi?

Mặc Tân Thành gật đầu, rồi hỏi lại lần nữa. Quản gia Kim khó hiểu nhìn anh nói

- Tôi tưởng tiểu thư ở với ngài, hơn một tuần cô ấy không có về đây.

- Sao?

Anh ngỡ ngàng, cô không ở đây hơn một tuần vậy cô ở đâu? Không phải vài hôm trước cô còn ở bên cạnh anh sao? Quản gia thấy anh im lặng không nói gì, liền thắc mắc hỏi

- Không lẽ tiểu thư không ở một chỗ với thiếu gia?

Anh lắc đầu, nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Thượng Quan Vũ

- Gọi tôi có việc gì?

- Ni Ni mất tích rồi.

- Sao?

Thượng Quan Vũ kinh ngạc từ ghế đứng bật dậy rồi nói

- Tôi qua liền.

Sau đó cúp máy, vào gara lấy xe chạy đến chỗ anh. Thượng Quan Vũ đến nơi chưa thấy người đã thấy tiếng

- Cậu nói Ni Nhi mất tích là sao?

- Tôi không biết, quản gia nói cô ấy không về nhà hơn một tuần. Nhưng vài ngày trước cô ấy vẫn ở bên tôi...

- Cho người đi tìm nó về đi, tôi nói cho cậu biết dù có lục tung cả thế giới này cũng phải tìm được nó về đây.

Thượng Quan Vũ hét lên, đưa em gái bé bỏng của hắn thật tội nghiệp. Vô số suy nghĩ trong đầu của họ lúc này. Cô đã đi đâu? Tại sao phải biến mất khỏi đây?

Mặc Tân Thành suy sụp, cứ nghĩ sau này sẽ hạnh phúc. Sẽ không còn ai có thể ngăn cản tình yêu của hai người, nhưng tại sao vào thời khắc này cô lại biến mất? Tại sao? Tại sao chứ? Ni Ni, về với anh đi. Về lại bên cạnh anh đi, cầu xin em...Ni Ni.

- _____

P/s: vừa viết xong là đăng lên luôn nên mk chưa sửa lỗi chính tả, đọc có chữ nào sai thì bình luận bên dưới để mk sửa lại nha!

8. Tường Vy Trắng - Chương 8: Hoa Rơi Hữu Ý... Nước Chảy Vô Tình

Tại sao chứ? Ni Ni, về với anh đi. Về lại bên cạnh anh đi, cầu xin em...Ni Ni.

Nếu em giận anh vì đã quên em thì mắng hãy đánh anh đi. Em đừng biến mất được không, Ni Ni?

- Tại sao cậu không trả lời?

Thượng Quan Vũ hét lên, tay cầm lấy cổ áo anh

- Từ khi cậu xuất hiện, cuộc sống con bé lại bị xáo trộn lên. Cậu đã biến mất 6 năm, sao cậu không biến mất luôn đi còn về đây làm gì nữa? Cậu toàn mang rắc rối đến.

- Tôi nói cho cậu biết, Tiểu Ni có xảy ra mệnh hệ gì tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu.

Nói xong, hấn tức giận bỏ đi. Mặc Tân Thành từ đầu đến cuối không nói một lời, anh im lặng, im lặng đến đáng sợ. Nhiệt độ trong phòng khách giảm xuống nhanh chóng. Anh khụy gối, hai tay ôm đầu cả người dựa vào ghế sofa

- Ni Ni...Ni Ni em ở đâu?

Quản gia Kim thấy vậy lo lắng nói

- Thiếu gia, cậu đừng ngồi dưới đất sẽ bị cảm. Tiểu thư sẽ không có việc gì.

- Ra ngoài, ra ngoài hết cho tôi.

Anh quát lên, cả đám người làm giật mình vội chạy đi. Quản gia Kim chỉ biết lắc đầu rồi cũng đi làm việc của mình, trong phòng khách chỉ còn lại mình anh, nhìn vào khiến người ta cảm thấy hình ảnh ấy quá cô đơn, quá lạnh lẽo...đường như ở không gian rộng lớn ấy chỉ có mình anh tồn tại.

Cũng thời điểm này, tại chỗ cô

- Đi, đi đi.

Một người đàn ông tức giận quát lớn.

- Ông chủ à, tôi thật sự không có tiền mặt nên không thể trả cho ông được.

Uyển Ni cố gắng nài nỉ, giờ mà bị đuổi là cô không biết đi đâu.

- Không có tiền thì không có tiền đi, còn biện minh.

Người đàn ông tức giận nói. Cô thở dài nói

- Ông chủ, ở đây tôi có thể, hay là quẹt thẻ được không?

- Cô đùa tôi sao, ở đây lạc hậu như vậy cô bảo quẹt là quẹt sao? Đã bị mù rồi còn ra đường một mình? Sau này đi đâu kêu người nhà dẫn đi.

Dừng một lát ông nói tiếp

- Tránh ra đi, cô đang cản trở việc làm ăn của tôi.

- Ông...

Uyển Ni chưa nói xong đã bị ông chủ không thương tiếc đẩy ra, cô mất thăng bằng ngã ngồi ra đất.

- Gậy của tôi...

Cô vừa nói vừa vơ tay loạn xạ, đúng lúc một bé gái đi ngang qua nhặt lấy gậy lên đưa cho cô

- Chị gái, gậy của chị.

- Cảm ơn em, cô bé!

Uyển Ni đưa tay nhận rồi đứng lên, cô bé nhìn cô hỏi

- Chị đi đâu ạ? Để em đưa chị đi.

- Chị cũng không biết nữa.

Uyển Ni nói trong vô vọng, cô thật không biết phải đi đâu nữa. Cô bé nhìn cô nghĩ một hồi

- Hay là chị đến nhà em đi?

- Như...như vậy sao được.

- Không sao ạ, người nhà của em sẽ rất vui khi chị đến.

Không thể từ chối lòng tốt của cô bé, Uyển Ni theo cô bé về nhà.

Vừa đến cổng, cô bé đã hét lớn

- Mọi người, con về rồi ạ!

- Tiểu Đào về rồi đấy hả? Có mệt không?

- Dạ không ạ! Mọi người xem con đưa ai về đây.

Kết thúc lời nói, Tiểu Đào kéo Uyển Ni lên phía trước. Mọi người kinh ngạc vì vẻ đẹp của cô, lúc này mẹ của Tiểu Đào hỏi

- Ai vậy con?

- Dạ, chị này con gặp trên đường ạ! Không phải ba mẹ dạy, phải giúp đỡ người khó khăn sao?

- Đúng vậy.

Mẹ Tiểu Đào gật đầu rồi quay sang nhìn cô

- Cháu gái, cháu tên gì?

- Cháu gọi là Uyển Ni, mọi người cũng có thể gọi cháu là Tiểu Ni.

Mẹ Tiểu Đào kinh ngạc khi nhìn lên mắt cô, bà phát hiện cô không nhìn thấy. Bà vui vẻ gật đầu nói

- Mau, mau vào bên trong. Mọi người ở đây rất thân thiện nên cháu cứ tự nhiên như nhà của mình.

- Cảm ơn ạ...nhưng cháu có làm phiền mọi người hay không?

- Không phiền, một chút cũng không phiền.

- Nào, dừng đứng nữa mau ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.

Người lên tiếng là một phụ nữ đã ngoài sáu mươi, đó cũng là bà ngoại của Tiểu Đào. Mọi người cùng nhau quây quần bên nhau, bữa cơm này ấm áp lạ thường.

Một tuần sau

Mặc Tân Thành mệt mỏi ngồi phịch xuống sofa, anh ngã người ra ghế tay xoa huyệt thái dương đau nhức. Cả một tuần nay, anh đi tìm cô như “mò kim đáy bể” vậy. Anh ngồi một lát rồi lại tửu độ rượu lấy một chai rượu ra uống. Vừa uống anh vừa nghĩ về cô.

- Ni Ni, anh nhớ em!

Mặc Tân Thành đưa chai rượu không ngừng uống. Quản gia Kim bên ngoài bước vào cũng chỉ biết lắc đầu, cả tuần này anh đều như vậy. Sáng sớm rời nhà, khi đặt chân về nhà là lao đầu vào uống rượu mà không nghĩ đến sức khỏe. Anh uống cho say thì mới thôi, quản gia thở dài

- Thiếu gia, cậu đừng như vậy tiểu thư biết sẽ đau lòng.

- Cô ấy đi rồi, cô ấy không cần tôi nữa. Đau lòng sao? Cô ấy không từ mà biệt, bây giờ tôi có chết cô ấy cũng không quan tâm....

Anh lẩm bẩm, cả khuôn mặt đỏ bừng do men rượu.

- Anh đừng uống nữa.

Tư Đồ Mỹ đứng ngoài cửa hét lớn, cô (TĐM) chịu đủ lắm rồi. Uyển Ni chỉ đi mới một tuần anh đã không chịu nổi. Uyển Ni nói, cô trở về khi anh tổ chức hôn lễ lúc đó cô sẽ đến mà chúc phúc cho anh. Và Uyển Ni kì vọng vào cô (TĐM) nhưng Uyển Ni thôi nghĩ cô kì vọng nhầm người rồi.

Tư Đồ Mỹ bước lại chỗ anh, tức giận nói

- Người cũng đã đi rồi anh còn chấp mê bất ngộ? Anh có thể quên cô ta mà chấp nhận em, em yêu anh cả sáu năm trời, anh không thể cho em một cơ hội sao?

- Cô thì biết gì chứ? Ni Ni là người con gái tôi yêu nhất, trái tim tôi chỉ chứa được một người và người đó là Ni Ni, cô hiểu chưa?

Anh quát lớn, tay đập mạnh chai rượu xuống đất. Say đó bỏ lên lầu, bỏ lại Tư Đồ Mỹ khuôn mặt đầm đìa nước mắt

- Tại sao? Tại sao chứ? Em đã làm gì sai? Em không bằng cô ta chỗ nào?

Không một ai trả lời cô, nhìn bóng lưng vô tình của anh Tư Đồ Mỹ ôm mặt chạy ra ngoài, đúng lúc Thượng Quan Vũ và Tư Đồ Thanh Huy đi vào. Tư Đồ Thanh Huy đang định gọi cô lại nhưng cô đã bỏ đi mất.

- Xảy ra chuyện gì sao?

Hắn nhìn qua Thượng Quan Vũ, cậu chỉ lắc đầu rồi vào tìm anh...

Thời gian cứ thế trôi qua, cứ như “hoa rơi hữu ý...nước chảy vô tình”. Chờ đợi người mình yêu, nguyện chờ đợi để một ngày nào đó người ấy có thể quay đầu nhìn mình dù một lần, nhưng hoa cứ rơi người vẫn vô cảm, không muốn đáp trả.

Anh chờ cô, tìm cô cũng giống vậy. Ba tháng tìm kiếm, một chút tin tức đều không có. Cô như người vô hình biến mất trên thế gian.

Tại thôn Nguyệt Đăng

Tiểu Đào từ cửa thôn chạy nhanh vào sân nhà hét lớn

- Không xong rồi, bọn họ lại đến rồi.

- Cái gì?

Mọi người dừng hết tất cả công việc trên tay lo lắng nhìn nhau

- Làm sao bây giờ, thời hạn ba tháng đã đến. Mà chúng ta lại không có tiền, phải làm sao đây?

- Phải, phải, làm thế nào bây giờ?

Uyển Ni đứng lúc đi ra

- Có chuyện gì sao ạ?

- Tiểu Ni, cháu đang mang thai đừng nên chạy lung tung.

Mẹ Tiểu Đào vội lại đỡ cô, Uyển Ni mỉm cười.

- Không sao ạ.

Phải! Uyển Ni đến được thôn Nguyệt Đăng một tháng thì phát hiện mình mang thai, lúc đầu cô rất sợ hãi nhưng có mọi người an ủi nên cũng an tâm hơn. Uyển Ni từng nghĩ, cô không thể ở bên cạnh vậy hãy để đứa con của cả hai bầu bạn với cô. Cô sẽ yêu thương nó thật nhiều, thay phần cho ba của nó. Đợi nó lớn lên nói với nó là ba của nó cũng rất thương nó, chỉ vì hoàn cảnh mà hai người không thể gặp nhau.

Dứt khỏi suy nghĩ cô hỏi

- Tiểu Đào nói bọn họ lại đến là sao?

Bà ngoại Tiểu Đào thở dài nói

- Một doanh nghiệp muốn mua lại chỗ chúng ta để là khu nghỉ dưỡng, nhưng chúng tôi không chịu. Ông ta nói, chỉ cần bỏ ra 2 tỷ USD ông ta sẽ bỏ qua.

- Cái gì? 2...2 tỷ USD, có phải nhiều quá không?

Cô kinh hãi, nhưng 2 tỷ này đối với cô cũng chỉ là số lẻ trong khối tài sản của mình. (*sờ mũi* chỗ này ta hơi quá thì phải)

- Họ đến rồi!

Tiểu Đào la lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Một người đàn ông bụng phệ, miệng ngậm điếu xì gà bước vào. Ông ta đưa mắt nhìn xung quanh rồi dừng lại chỗ bà ngoại Tiểu Đào

- Đã suy nghĩ chưa? Rồi đi hay đưa tiền?

- Chúng tôi sẽ không rời đi, cũng không đưa tiền.

Lời bà vừa dứt, người đàn ông tức giận đưa tay lấy điếu xì gà ra

- Bà già kia, bà ăn nói cho đàng hoàng. Không rời đi cũng không đưa tiền? Nực cười, các người đừng để tôi dùng biện pháp mạnh.

Ông ta hét lên làm cô giật mình, hơi thụt lùi về phía sau. Cô trầm ngâm suy nghĩ, nếu không đưa tiền mọi chuyện sẽ không dừng lại ở đây, nhưng nếu dùng nó cô sẽ bị anh phát hiện mất.

- Trần Đại, ông đừng có quá đáng nếu không chúng tôi sẽ kiện ông.

Người lên tiếng là cô út của Tiểu Đào.

- Phải đó, ông đừng có quá đáng!

- Phải, phải rồi. Người gì đầu thô lỗ quá trời.

Mọi người tập trung xung quanh cũng bất bình lên tiếng. Trần Đại quăng điếu xì gà xuống đất

- Bà tưởng tôi sợ, Trần Đại tôi trước giờ chưa biết chữ “sợ” viết như thế nào.

“Người này quá ngông cuồng đi”

“Phải đó, có ngày gặp báo ứng”

“Tôi mong loại người như hắn chết càng sớm càng tốt”

Và vô số lời bàn tán của hàng xóm xung quanh, tất cả đều lọt vào tai của Trần Đại. Ông ta nghiêng răng nói

- Câm mồm, nếu không tôi sẽ không để yên cho mấy người.

Uyển Ni mím môi đứng bên cạnh, cô không thể thấy khó khăn mà không giúp, huống hồ bọn họ cũng đã từng giúp đỡ cô

- Ông chủ Trần, hay là vậy đi. Chỗ tôi có ít tiền, ông cầm đỡ trước có được không?

Trần Đại nhìn sang cô rồi nhìn xuống mớ tiền lẻ ít ỏi. Ừ thì đối với ông là ít nhưng đối với dân trong thôn đây là số tiền nhiều. Ông ta cầm bật lửa, giơ sắp tiền lên và...đốt.

- Nay, ông làm gì vậy? Sao lại đốt tiền chứ?

Mẹ Tiểu Đào không nhịn được nói. Trần Đại vẫn thản nhiên

- 500 triệu? Quá ít.

Uyển Ni cắn chặt môi, khó khăn lắm cô mới rút được 500 triệu ra khỏi thẻ vậy mà ông ta đem đi đốt?

- Ông muốn gì?

- Tôi muốn gì sao? Ừm...

Ông ta giả bộ trầm ngâm, sau đó cười nham hiểm

- Một là đưa tiền, hai là cô theo tôi về nhà làm vợ lẽ. Yên tâm, tôi sẽ yêu thương cô.
- Vừa nói ông ta vừa tiến lại chỗ cô, mọi người kinh hãi. Không ngừng mắng ông là đồ vô sỉ.
- Ông...ông đừng qua đây. Muốn tiền phải không? Tôi sẽ đưa cho ông.
- Cô run rẩy nói, rồi quay gau Tiểu Đào
- Tiểu Đào dẫn...dẫn chị vào phòng.
- Dạ.
- Trần Đại nhìn bóng lưng của cô không khỏi tặc lưỡi
- Thì ra là bị mù, không sao cả dù gì đem cô về chỉ làm nô lệ tình dục cho tôi mà thôi.
- Một lúc sau, cô trở ra trên tay còn cầm thứ gì đó. Trần Đại cười trào phúng
- Tiền đâu?
- Đây.

- _____

P/S: xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ của mk. Mk vừa khỏi bệnh nên bây giờ mới viết và đăng lên cho mọi người đọc. Mong m.n thông cảm.

Có chỗ nào sai chính tả, bình luận phía dưới để mình sửa lại.

9. Tường Vy Trắng - Chương 9: Tìm Thấy

Một lúc sau, cô trở ra trên tay còn cầm thứ gì đó. Trần Đại cười trào phúng

- Tiền đâu?
- Đây.
- Uyển Ni giơ lên một tấm thẻ bạc, Trần Đại nhếch môi tay cầm lấy tấm thẻ đưa cho thuộc hạ
- Kiểm tra xem đủ 2 tỷ USD không.
- Rõ.
- Hai phút sau, thuộc hạ của ông lên tiếng
- Ông chủ, bên trong chỉ có 1 tỷ.
- Trần Đại đành mặt nhìn cô
- 1 tỷ? Chỉ có nhiều đây mà đòi tôi tha cho họ? Tôi thấy cô vẫn nên về nhà làm vợ lẽ của tôi thì hơn.
- Uyển Ni nghe vậy sợ tái mặt, tay cô siết chặt để kìm nén sự run rẩy của mình.
- Các người đừng quá đáng.
- Mẹ Tiểu Đào quát lên, đổi lại là nụ cười khinh bỉ của đám người Trần Đại.
- Bắt cô ta qua đây.
- Uyển Ni hoảng sợ
- Các người đừng qua đây, Thành, cứu em!
- Cô là đến phút cuối vẫn không quên được anh...

Mặc Tân Thành ngồi trong phòng làm việc bất giác đưa tay xoa lòng ngực. Không hiểu tại sao, cả buổi sáng hôm nay anh cảm thấy bất an cùng lo lắng. Không lẽ...không, chắc chắn cô sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng. Cô chỉ giận anh quên cô mới chơi trò mất tích, khi cô thấy chán rồi sẽ quay về đúng không?

Trần Đại cho người tới bắt cô nhưng chưa kịp đụng vào tay cô, một chàng thanh niên đã đứng trước mặt Uyển Ni ngăn lại. Đó là Hà Tiểu Hạo, anh trai của Hà Tiểu Đào, năm nay cậu chỉ 17 tuổi.

- Các người không được bắt chị ấy đi.

- Tiểu Hạo?

Cô nghi hoặc hỏi, Tiểu Hạo gật đầu nó

- Là em.

- Em làm gì vậy, nguy hiểm lắm. Mau tránh ra.

Dù cho Uyển Ni nói thế nào cậu cũng không tránh

- Đây là chuyện của gia đình em, không liên quan gì tới chị. Vì thế, họ cũng không có quyền bắt chị đi.

- Nhưng...gia đình em đã giúp chị rất nhiều.

- Vậy thì đã sao? Giúp chị gia đình em không cần đền đáp.

- Phải đó, Tiểu Ni, cháu không thể làm việc nguy hiểm được.

Bà Tiểu Đào lên tiếng, Uyển Ni vẫn cố chấp lắc đầu

- Sao có thể, cháu rất thích nơi này. Dù cháu không nhìn thấy nhưng cháu biết, mọi người đều không muốn mất đi nơi này. Cháu đã quyết định....

Đang nói thì cô dừng lại, mọi người cũng vì vậy mà bất an. Đợi đến khi họ hết kiên nhẫn cô mới nói tiếp

- Cháu sẽ giúp, không phải chỉ 2 tỷ USD thôi sao? Đối với cháu đó chỉ là mớ giấy vụn.

Họ nghe cô nói mà há hốc mồm, Trần Đại cũng vì vậy mà tức giận

- Khí thế tốt lắm. Được! 2 tỷ USD tôi muốn lấy bây giờ và phải là tiền mặt.

- Được.

Cô gật đầu, rồi hỏi

- Ở gần đây có máy rút tiền nào không?

- Ở đầu thôn có một cái.

Tiểu Đào nhanh nhẩu đáp, Uyển Ni mỉm cười

- Làm phiền mọi người dẫn cháu đến đó.

Đầu thôn, mọi người đều tập trung lại một chỗ chỉ có cô bé Tiểu Đào là đi giúp cô. Mất cô không nhìn thấy cũng có phần bất tiện...Uyển Ni nhờ sự giúp đỡ của Tiểu Đào mà ghi nhớ vị trí của con số. Đợi Tiểu Đào rời đi, cô do dự hồi lâu mới bấm xuống một dãy số.

Trong khi đó, tại chỗ anh

"Reng..." tin nhắn điện thoại reo lên, Mặc Tân Thành day trán đau nhức cầm tin nhắn lên xem. Anh đang ngồi cũng phải kích động đứng bật dậy. Cô cần tiền nhiều như vậy để làm gì? Có phải cô đã xảy ra chuyện gì không?

Đừng hỏi vì sao anh biết, thẻ cô xài là thẻ anh đặc biệt làm riêng cho cô. Mỗi khi Uyển Ni rút tiền sẽ có tin nhắn thông báo về. Mặc Tân Thành vội ấn nút gọi nội bộ

- Chuẩn bị máy bay, tôi muốn đến thôn Nguyệt Đăng.

Từ thành phố về thôn Nguyệt Đăng đi xe sẽ mất một ngày đường, đi máy bay cùng lắm vài tiếng là đến nơi.

Mặc Tân Thành cảm áo khoác đang định ra ngoài thì Tư Đồ Mỹ vào. Cô ta nhìn anh hỏi

- Anh đi đâu vậy? Không phải còn trong giờ làm việc sao?

- Tôi đi đâu cần cô quản?

Anh lạnh lùng nói, Mặc Tân Thành đi lướt qua Tư Đồ Mỹ thì cô ta giữ tay anh lại

- Thành, anh không thể cho em một cơ hội sao?

Anh gỡ tay cô ta ra, nói với giọng trầm ổn

- Tư Đồ Mỹ, tôi khuyên cô không cần lãng phí thời gian nữa. Người tôi yêu chỉ có mình Ni Ni mà thôi.

- Cô ấy đi rồi, cô ấy không cần anh nữa. Tại sao anh không thể cho em một cơ hội?

Tư Đồ Mỹ khóc, cô ta đau lắm, sáu năm qua cô dành trọn tình yêu cho anh, cô lãng phí thanh xuân sáu năm cũng vì anh. Vậy mà cô không nhận lại được gì hết.

- Xin lỗi.

Mặc Tân Thành để lại hai chữ rồi rời đi, Tư Đồ Mỹ nhìn theo bóng lưng anh nở nụ cười nhẹ

- Em thua rồi, em chấp nhận buông tay. Cầu cho anh mau chóng tìm được Uyển Ni và sống hạnh phúc.

Tình yêu không nên ích kỷ và hẹp hòi. Chỉ khi biết bao dung, rộng lượng đó mới là tình yêu đích thực.

Mặc Tân Thành đến nơi lúc giữa trưa, anh theo sự hướng dẫn của mọi người mà tìm đến thôn Nguyệt Đăng. Từ xa, anh đã thấy được phía trước tụ tập rất nhiều người. Ở trên còn có ghi thôn Nguyệt Đăng.

Anh vui mừng đi về phía trước, gần đến nơi thì anh nghe giọng nói của Trần Đại vang lên

- Hừ! Có chút bản lĩnh, nhưng bây giờ tôi muốn cả tiền và cô.

- Ông...ông đừng có quá đáng, 2 tỷ tôi đã đưa cho ông. Bây giờ ông có thể rời khỏi.

Uyển Ni nói, giọng cô run lên vì sợ hãi. Mặc Tân Thành rất dễ dàng để nhận được tiếng của cô, anh chen qua đám người đông đúc liền thấy cô.

Uyển Ni đang bị Trần Đại nắm tay kéo đi, cô không ngừng giãy giụa. Những người còn lại đều bị người của ông ta khống chế. Tiểu Hạo tức giận quát

- Mau thả chị ấy ra.

- Ông buông ra.

Uyển Ni từ mất rơi xuống từng giọt nước mắt, nức nở

- Thành,... Thành cứu em.

Mặc Tân Thành xiết chặt nắm đấm, anh đi nhanh lại chỗ Trần Đại, giáng xuống một cú đấm thật mạnh. Trần Đại không nghĩ sẽ có người đánh mình nên không kịp đề phòng. Ông ta hét lên vì đau, mọi người xung quanh tò mò không biết anh là ai.

Uyển Ni vì sợ nên khi ông ta thả tay cô ra cô liền ngã ngồi dưới đất. Mặc Tân Thành khụy gối ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi

- Không sao, Ni Ni. Có anh ở đây, không ai làm hại em được.

Cả người Uyển Ni cứng đờ, cô biết trước sau gì anh cũng tìm đến nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy. Mặc Tân Thành thấy cô im lặng, tưởng cô còn sợ nên vòng tay càng xiết chặt hơn. Lúc này cô mới phục hồi tinh thần, lấy tay đẩy anh ra

- Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi.

Thấy cô hành động như vậy anh ngạc nhiên không thôi

- Ni Ni, em...

- Tôi không phải Ni Ni.

Mặc Tân Thành nhìn vào đôi mắt đen tĩnh mịch, không chút ánh sáng thì anh mới giật mình

- Ni Ni, mắt của em....

Nghe anh nói, cô vội quay đi nhưng bị anh giữ lại buộc cô phải đối diện với anh

- Mắt em sao lại bị như vậy? Chuyện gì đã xảy ra với em.

- Không có...

Cô ghen ngào, anh còn đang muốn hỏi thêm thì Trần Đại từ cơn đau giận ra lệnh

- Đánh chết hần cho tôi.

Anh lạnh lùng quay mặt lại

- Nếu không muốn Trần Thị biến mất thì hãy rút khỏi mắt tôi.

- Cậu là ai mà dám cuồng ngôn?

- Mặc Tân Thành. Tôi cho ông 5s.

Trần Đại nghe anh nói tên, vội vàng xin lỗi rồi biến mất thật nhanh. Ông ta thà đắc tội với tổng thống còn hơn đắc tội với anh.

- Buông em ra.

Anh bị giọng nói nhỏ nhẹ của cô kéo về, quay lại Mặc Tân Thành nhìn cô thật lâu

- Có phải vì nguyên nhân này mà em rời đi?

- Em bị mù rồi, em ở bên cạnh sẽ là gánh nặng cho anh. Anh về đi.

- Bị mù thì đã sao? Ni Ni, anh yêu em. Về với anh được không? Anh thật sự chết nếu sống thiếu em.

Mọi người xung quanh cảm động không thôi, Tiểu Đào được anh trai ôm trong lòng chu môi hồng lên nói

- Chị Tiểu Ni, chị về với anh ấy đi.

- Phải đó.

Mẹ và Bà Tiểu Đào cũng đồng ý, đến Tiểu Hạo cũng gật đầu thay cho câu trả lời. Uyển Ni cười yếu ớt lắc đầu

- Dù thế nào, tôi cũng sẽ không về.

“Bịch” một tiếng động mạnh phát ra khi câu nói của cô vừa dứt. Mặc Tân Thành quỳ xuống trước mặt cô, mọi người không khỏi kinh hô. Uyển Ni kinh hãi

- Anh mau đứng lên đi.

- Ni Ni, cầu xin em. Anh không thể không có em, về với anh được không?

Anh bỏ hết đáng về lạnh lùng, bỏ hết tôn nghiêm của một người đàn ông để quỳ xuống cầu xin cô. Dù người ta nói, hành động như vậy là nhu nhược, thấp hèn nhưng anh mặc kệ, chỉ cần cô về bên anh, cô bảo anh đi chết anh cũng cam tâm. Mặc Tân Thành là bị tình yêu làm cho điên dại, vì tình yêu anh có thể làm tất cả.

- Em...anh không thấy em sẽ là gánh nặng sao? Người khác sẽ nghĩ như thế nào khi biết anh có cô bạn gái bị mù như em? Tất cả hình tượng mà anh gây dựng nên sẽ bị sụp đổ. Em không muốn như vậy.

- Nếu em sợ người ta đàm tiếu, không sao cả. Anh sẵn sàng từ bỏ tất cả chỉ cần em về bên anh. Ni Ni, em nhân tâm như vậy sao?

Mặc Tân Thành đau khổ, tại sao anh và cô phải đi đến bước đường này. Anh giờ đây không cần danh vọng, tiền tài, anh chỉ cần cô mà thôi!

Những người xung quanh chờ câu trả lời của cô, Uyển Ni im lặng hồi lâu, lúc cô định lên tiếng thì thấy bụng đau quặn quại. Khuôn mặt trắng bệch, cô đưa tay ôm bụng

- Đau...

- Ni Ni, em làm sao vậy?

Anh hốt hoảng đỡ cô để cô không bị ngã.

- Có phải hồi này bị ngã nên ảnh hưởng đến thai nhi không?

Bà Tiểu Đào nóng vội nói, mẹ của Tiểu Đào cũng gật đầu

- Mau đưa Tiểu Ni đến bệnh viện gần thôn.

Mặc Tân Thành không nói lên cảm xúc của mình lúc này, cô có thai. Cô cư nhiên ôm con của anh bỏ trốn? Ni Ni, lần này anh không trừng phạt em tên của anh sẽ viết ngược lại.

Hai ngày sau

Mặc Tân Thành mở cửa phòng ra thấy cô đặt chân xuống đất chuẩn bị rời giường liền lạnh lùng nói

- Em định làm gì?

- Em...em chỉ muốn ra ngoài cho khoay khoả.

Uyển Ni rút chân lại nói, không biết tại sao mấy bữa nay anh cứ lạnh lùng với cô. Có phải anh hết thương cô rồi không? Nghĩ vậy, hai mắt cô ánh lệ. Uyển Ni cúi gầm mặt, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

- Em đi đứng bất tiện, lại đang mang thai lỡ xảy ra chuyện gì thì sao?

Mặc Tân Thành bước lại gần cô, lúc này mới cảm thấy cô có gì đó không đúng. Anh nhíu mày

- Ni Ni, em sao vậy?

Uyển Ni mím môi lắc đầu, mặt vẫn không ngẩng lên. Anh nhận được điều bất thường từ cô, anh ngồi xuống đưa tay nâng mặt cô lên. Mặc Tân Thành hoảng loạn nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Uyển Ni.

- Ni Ni, em không khỏe ở đâu sao?

Uyển Ni ủy khuất nhìn anh, nức nở nói

- Anh...hức...không quan tâm đến... hức...Ni Ni nữa, anh không qun tâm đến Ni Ni nữa... hức...

- Bậy, anh làm sao không quan tâm em được. Ngoan, không khóc.

Anh ôm cô vào lòng dỗ dành, Uyển Ni dựa vào lòng anh khóc lớn hơn

- Rõ ràng anh ghét Ni Ni...mấy bữa nay anh lạnh nhạt với em.

Thì ra là chuyện này! Mặc Tân Thành kéo cô khỏi ngực mình, anh nhìn vào đôi mắt ướt đẫm của cô dịu dàng nói

- Anh là đang trừng phạt em, ai bảo em bỏ đi mà không nói tiếng nào? Còn nói không quen biết anh?

- Hức...người ta...người ta không cố ý...người ta sợ anh lại tốt với em, lại cưng chiều em thì em không thể bỏ anh được.

- Vậy không cần quên anh, cứ mãi nhớ về anh. Nhớ rằng trên đời này, Ni Ni chỉ yêu một mình anh mà thôi.

Mặc Tân Thành hôn lên má cô, Uyển Ni mím môi

- Anh sẽ không chê em bị mù.

- Sẽ không.

Dù cho em bị gì đi nữa, anh cũng chỉ yêu em. Ni Ni cuộc đời này định sẵn em là của anh, chỉ của riêng anh mà thôi. Dù em vô tình muốn đẩy anh ra xa nhưng...anh sẽ không vì vậy mà bỏ cuộc, đối với anh em chính là đóa hoa đẹp nhất trong thế gian này.

Uyển Ni vui mặt vào lòng anh, khẽ nói

- Cảm ơn anh, Thành!

10. Tường Vy Trắng - Chương 10: Hạnh Phúc

Uyển Ni ở lại thôn Nguyệt Đăng thêm một tuần nữa rồi mới theo anh về thành phố. Cô buồn khi phải rời xa nơi đây nhưng vào một ngày nào đó cô sẽ quay lại để thăm mọi người.

Biệt thự Đăng Viên

Anh vừa dắt cô vào đã thấy mọi người tập trung ở đó. Thượng Quan Vũ bước nhanh lại, trách cứ cô

- Có phải em muốn anh lên cơn đau tim mà chết em mới thôi những hành động ngu ngốc này?

Uyển Ni cúi gầm mặt

- Anh hai, em xin lỗi!

- Sao lại mắng con bé, Tiểu Ni mau qua đây với ta.

Mặc phu nhân dịu dàng nói, anh dẫn cô qua để ngồi xuống.

Ngồi nói chuyện được một lúc thì ai cũng ra về, tất nhiên không phát hiện ra sự khác thường của cô. Đợi mọi người về hết anh mới hỏi cô

- Tại sao không nói cho họ biết về chuyện của em?

- Em không muốn họ lo lắng cho mình.

Nhưng người ta thường nói, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén sao? Chuyện cô không nhìn thấy nhanh chóng mọi người liền biết. Họ sưng sốt, nhưng nhiều hơn là đau lòng. Dù gắng hỏi thế nào cô cũng không nói, trong thời gian cô bỏ đi đã xảy ra chuyện gì. Cho đến một hôm, Tư Đồ Mỹ đến chơi.

Trong biệt thự chỉ có mình cô, mọi người đều có công việc của mình. Còn Mặc Tân Thành hôm nay có cuộc họp quan trọng nên phải đến công ty từ sớm.

Tư Đồ Mỹ nhìn cô, khổ sở nói

- Uyển Ni, tôi thua rồi. Thua một cách thảm hại trong tay cô.

- Tư Đồ Mỹ, cô sẽ tìm được hạnh phúc mới thôi

Cô nhẹ nhàng nói, cô ta cười nhẹ nhìn cô một hồi lâu rồi nói

- Uyển Ni, cô không định đem chuyện cô hiến giác mạc cho Mặc Tân Thành sao?

Mặc Tân Thành bước chân khựng lại, anh đến công ty nhưng đi nửa đường thì sực nhớ mình quên mang tài liệu. Nào ngờ về đến lại nghe thấy những lời này. Anh đứng nép một bên chờ hai người nói chuyện xong, nhiều lúc anh xúc động muốn xông ra và anh đã làm như vậy.

Mặc Tân Thành đi nhanh về phía cô, sự xuất hiện của anh làm Tư Đồ Mỹ giật mình. Anh không thêm để ý biểu hiện của cô ta, bước đến chỗ cô nắm chặt lấy vai cô

- Ni Ni, tại sao em phải làm như vậy? Tại sao chứ?

- Anh...

Cô mím môi, vai bị anh giữ chặt mà đỏ lên. Tư Đồ Mỹ quát nhẹ nói

- Anh làm gì vậy, còn không buông tay, anh sẽ làm cô ấy đau.

Mặc Tân Thành nhìn xuống vai cô sau đó rời lỏng tay lại. Anh vẫn nhìn cô, đợi câu trả lời...

- Em chỉ muốn làm gì đó cho anh. Em không muốn anh đau khổ và tuyệt vọng, em...

Cô chưa nói xong đã bị anh cắt đi

- Tôi cần em làm như vậy sao? Em là đồ ngốc, tại sao phải hi sinh mình như vậy trong khi tôi làm em đau lòng nhiều đến vậy.

- Hức...

Cô nức nở, không biết anh vì cái gì mà đổi cách xưng hô. Hức, cô sai rồi sao! Tư Đồ Mỹ không nhịn được, tức giận lườm anh một cái

- Là cô ấy yêu anh, quan tâm anh nên mới làm như vậy. Anh còn ở đây lớn tiếng mắng cô ấy? Đàn ông các người thật vô tâm!

Nói xong cô ta liền bỏ đi, Uyển Ni khuôn mặt đầm nước mắt. Mặc Tân Thành bị Tư Đồ Mỹ nói vẫn còn ngỡ ngàng, cho đến lúc nghe thấy tiếng khóc của cô, anh hốt hoảng

- Ni Ni, đừng khóc là anh không tốt.

- Hức...anh xấu lắm!

- Ủ, anh xấu. Bảo bố đừng khóc nữa!

- Hức...em ghét anh.

- Anh cũng vậy, xin lỗi Ni Ni bảo bố, anh làm em đau lòng như vậy! Ngoan, không khóc, sẽ ảnh hưởng đến con.

Anh vội nói, cái gì cô nói đều đúng. Xấu liền xấu, ghét liền ghét đi chỉ cần cô nín khóc là được. Uyển Ni vùi mặt vào cổ anh

- Thành, đừng giận em nữa nha?

- Nhưng tại anh nên em mới...

Cô lắc đầu

- Là em tự nguyện.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, thủ thủ nói

- Bà xã, anh yêu em!

Uyển Ni bị câu nói của anh làm hai má đỏ bừng, lấp bắp lên tiếng

- Ai...ai là bà xã của anh chứ!

- Không em thì là ai chứ? Bà xã!

- Chúng ta chưa kết hôn, anh...

Cô ghen hòng không biết nói gì, Mặc Tân Thành tà mị nói

- Chuyện không nên làm cũng đã làm, con cũng có rồi. Em không cưới anh thì cưới ai? Hửm?

- ...

Cô xấu hổ quay mặt đi nơi khác, sức nhớ tới điều gì đó

- Không phải anh đến công ty sao?

- Ủ!

- Sao lại quay về?
- Anh quên mang tài liệu, nên mới quay về.
- Vậy còn không nhanh đi lấy.
- Không muốn, hôm nay muốn ở nhà với bà xã.
- Này...nhân viên của anh thật bất hạnh mà. Thành, anh không sợ công ty phá sản sao?
- Không sợ, vì anh đã có em nuôi.

Vừa nói anh vừa vùi đầu vào ngực cô, Uyển Ni cạ lời. Cũng không ngăn cản hành động xấu xa của anh. Cho nên Mặc Tân Thành được nước làm tới, đưa tay vào áo cô xoa nắn nơi mềm mại

- Ủ...Thành, anh làm gì vậy?

Cô khẽ rên vội đưa tay bắt lấy tay anh. Anh không nói không rằng bế cô hướng phòng đi tới, trái tim nhỏ bé của cô đập mạnh. Anh muốn làm gì a!

Mặc Tân Thành đặt cô xuống giường, anh cũng nằm đè lên động tác rất cẩn thận.

- Thành...
- Bà xã, em để anh ăn chay thật lâu.
- Nga, không được...ừm...em đang mang thai.

Anh gặm nhấm chiếc cổ trắng ngần của cô, không nói gì. Từ khi mang thai cô rất nhạy cảm nên mới bị anh trêu chọc một tí, Uyển Ni đã thấy khó chịu, cả người nóng bừng.

Anh hôn lên từng tấc thịt của cô, giọng khản đặc

- Bà xã, cho anh được không?
- Nhưng, nhưng...
- Anh sẽ nhẹ nhàng.

Không để cô từ chối anh đã cuối xuống phong bế môi cô. Quả thật như lời anh hứa, anh rất nhẹ nhàng với cô nghĩ vậy khuôn mặt Uyển Ni thoáng cái đỏ ầu. Vì mệt mỏi nên cô ngủ thiếp đi, Mặc Tân Thành chỉ biết cười nhẹ, ôm cô vào lòng chính mình chìm vào giấc mộng đẹp.

Biệt thự Tư Đồ

Tư Đồ Mỹ đứng sững sown trước cửa thư phòng của ba, cô hoảng sợ đến mức chân chôn một cô. Tư Đồ Thanh Huy từ phòng ngủ đi ra, thấy vậy khó hiểu hỏi

- Mỹ Mỹ, em sao vậy?
- A!

Cô giật mình, lỡ tay chạm vào bình hoa bên cạnh gây ra tiếng động. Ở bên trong, ba mẹ Tư Đồ vội chạy ra. Tư Đồ Mỹ khuôn mặt đầm lệ

- Các người đều là kẻ dối trá, con ghét mọi người.
- Song, liền chạy vụt đi. Tư Đồ Thanh Huy muốn đuổi theo nhưng bị ba cậu ngăn lại, ông nói
- Nếu Tiểu Mỹ đã biết ta cũng nên nói cho con biết bí mật mà ta cất giấu hai mươi mấy năm qua.

Trong thư phòng

- Đây không phải là thật, Mỹ Mỹ tại sao không phải là em gái con?
- Em con sinh ra bất hạnh qua đời, ta đã tìm một đứa bé khác thay thế chỗ em con. Ta...xin lỗi.

Cậu đứng im như pho tượng, song liền tung cửa chạy ra ngoài. Mọi việc cứ như một cơn ác mộng, Mỹ Mỹ làm sao chịu được cú sốc này đây?

Trong khi cậu lo lắng cho cô thì Tư Đồ Mỹ lái xe một cách điên cuồng. Cô không phải là con ruột của họ, vậy cha mẹ ruột của cô đâu? Họ tại sao lại nhẫn tâm vứt bỏ cô?

Mãi suy nghĩ nên cô không để ý đến chiếc xe tải đi ngược chiều với mình. Tư Đồ Mỹ hoảng sợ vội phanh gấp lại, tiếng bánh xe ma sát mặt đường tạo nên âm thanh chói tai làm người khác kinh hoàng. Cô đánh tay lái, xe đâm vào cột bên đường khiến Tư Đồ Mỹ đập đầu vào tay lái cửa xe vỡ tung tóe đâm vào da thịt của cô. Chiếc xe tải định chỉ chít nhưng khi thấy toàn thân cô là máu liền bỏ chạy.

Tư Đồ Thanh Huy nhìn mọi người tập trung đông ở phía trước, cậu mở xe xuống xem. Nhưng khi đến nơi, cậu như rơi vào vực sâu. Cậu vội chạy lại, ôm Tư Đồ Mỹ đã được mọi người kéo ra

- Mỹ Mỹ, em tỉnh lại đi.

- ...

- Mỹ Mỹ, đừng làm anh hai sợ!

Đôi mắt thanh thú của Tư Đồ Mỹ khẽ chớp cô thều thào nói

- Anh...sau khi...em chết... hãy đem...giác mạc...của em...cho cô ấy...khụ khụ...

- Em đừng nói nữa.

Cậu đau khổ nói, cô lắc đầu

- Hãy nói...với cô ấy...khụ...khụ...nếu có kiếp sau...em muốn... được làm...bạn tốt của cô ấy...Còn có...

- Mỹ Mỹ, đừng nói nữa, anh đưa em đến bệnh viện.

Tư Đồ Mỹ nắm lấy tay cậu

- Còn có...em chúc hai người họ...hạnh phúc...khụ khụ...

Cánh tay cô thả lỏng, Tư Đồ Thanh Huy đôi mắt đỏ hoe ôm chặt lấy cô vào lòng

- Không!!! Mỹ Mỹ, cầu xin em, cầu xin em mở mắt ra nhìn em đi...

Một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt cậu. Cùng thời điểm, tại biệt thự Đằng Viên

- Sao? Tôi biết rồi.

Mặc Tân Thành vui mừng trả lời, anh vừa nhận được điện thoại của bệnh viện, nói có người đồng ý cho cô giác mạc, thật tốt.

Cũng lúc này, các kênh tin tức 24h đã đưa tin vụ tai nạn kinh hoàng này, nạn nhân bất hạnh qua đời trước khi đưa tới bệnh viện...

Ngày hôm sau, bệnh viện sắp xếp ca phẫu thuật cho cô tiến hành thay giác mạc.

Đau khổ cùng mệt mỏi vì cái chết của Tư Đồ Mỹ mà Tư Đồ Thanh Huy tiêu tụy đi không ít, cậu cứ nhốt mình ở trong phòng không muốn gặp ai, ngày đêm lấy rượu làm bạn.

Hai ngày sau, Tư Đồ gia làm lễ tang họ không mời ai cả chỉ vài chỗ quen biết đến tham dự. Đứng ở trước mộ Tư Đồ Mỹ, Uyển Ni mắt bị quần băng gạc nên không thấy được. Cô nhẹ nhàng nói

- Tiểu Mỹ, cảm ơn cô. Nếu có kiếp sau chúng ta làm bạn tốt có được không?

Mặc Tân Thành đứng bên cạnh vẻ mặt anh không thay đổi, giọng lạnh lùng vang lên

- Tư Đồ Mỹ, coi như tôi nợ cô một ân tình. Cảm ơn cô vì tất cả.

Chiều hôm đó, bầu trời nhuộm đỏ mọi người từng người ra về chỉ có mình cậu ở lại. Tư Đồ Thanh Huy quỳ mạnh xuống trước mộ tư đồ Mỹ, cậu nghẹn ngào nói tiếng lòng của mình

- Mỹ Mỹ, em biết không lúc biết em không phải em gái ruột anh, anh vui lắm. Vui vì có thể thổ lộ tình cảm của mình, vui vì có thể quang minh chính đại ở bên em. Nhưng...

- Có lẽ anh vui mừng quá sớm, em đi rồi anh làm sao đây? Mỹ Mỹ, anh yêu em!

Một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt của cậu, cơn gió nhẹ thổi qua lau khô đi giọt nước mắt ấy. Tình yêu nhiều lúc là thế, muốn bên người sợ người cười nhạo, muốn nói tiếng yêu chỉ sợ thiên hạ cười chê? Anh trai yêu em gái mình sao? Thật buồn cười, đây là luân lý gì chứ? Trên thế giới ai sẽ chấp nhận đây? Trời đất bao la, nguyện kiếp sau thành vợ chồng.

Hai năm sau

Hôm nay là hôn lễ của anh và cô, đáng lẽ họ đã sớm tổ chức nhưng vì chuyện của Tư Đồ Mỹ nên họ dời đi. Dù không thân thích nhưng cũng là ân nhân.

Uyển Ni khoác trên người bộ áo cưới trắng tinh khôi, từng bước tiến vào lễ đường. Phía sau là hai tiểu đồng, cả hai đều mặc bộ đầm công chúa xinh xắn, trên tay cầm hai giỏ hoa. Đó cũng chính là con của cô và anh, hơn một năm trước cô ra sinh ra hai tiểu công chúa đáng yêu. Một là Mặc Tiểu Mễ, người còn lại là Mặc Tiểu Đan.

Mặc Tân Thành đứng phía trên nhìn cô nở nụ cười hạnh phúc. Cuối cùng cô cũng đã là của anh, mãi mãi không lìa xa.

Anh nắm lấy tay cô hướng về phía chủ hôn. Ông nhìn hai người bắt đầu nói

- Mặc Tân Thành, con có đồng ý cưới Thượng Quan Uyển Ni dù cho giàu có, nghèo nàn, ốm đau, bệnh tật mãi mãi bên nhau?

- Con nguyện ý.

- Thượng Quan Uyển Ni, con có đồng ý cưới Mặc Tân Thành dù cho giàu có, nghèo nàn, ốm đau, bệnh tật mãi mãi bên nhau?

- Con đồng ý.

- Ta tuyên bố, từ giờ hai người là vợ chồng.

Những tràng vỗ tay cũng như lời chúc phúc vang lên, không khí thoáng cái đã náo nhiệt.

Tình yêu của họ dù trải qua sinh ly tử biệt thì họ vẫn luôn có nhau. Giống như đóa tử đằng kia, dù đã tàn nhưng vẫn nở. Nó sẽ mãi trường tồn, tình yêu của họ cũng vậy - một tình yêu bất diệt.

Tư Đồ Thanh Huy cười nhẹ, lặng lẽ rời đi. Cậu cần yên tĩnh, và nơi đó là chỗ Tư Đồ Mỹ đang yên nghỉ.

Cậu dựa vào bia mộ của cô nói

- Mỹ Mỹ, hôm nay Tân Thành và Uyển Ni đã kết hôn. Họ sẽ sống hạnh phúc như ước nguyện của em. Chỉ có anh là cô đơn, anh thật nhớ em, Mỹ Mỹ!

Gió thổi xào xạc, ở gốc cây phía xa thoáng hiện một bóng hình người con gái đang nhìn cậu rồi cũng biến mất rất nhanh... bầu trời trong xanh, lá cây lay nhẹ như một khúc nhạc dịu êm khiến con người mê đắm. Giống tình yêu, dù nói buông bỏ nhưng tròn lòng vẫn còn chấp niệm. Tình yêu đúng là độc dược khiến con người say đắm, trầm luân lại khiến con người đau đớn đến tột cùng.

Một kết thúc cho sự mở đầu mới!

* * * * TẬP HOÀN VẤN * * * *

(14/10/2018 - 9/12/2018)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tu-dang-tuong-vy-trang>